

# - บทนำ -

## FAI'S PART

### *TWITTER*

*@ihateworkday*

*14 Dec 2020 • 3.03 PM*

*อย่าไว้ใจทะเลในวันที่คลื่นลมสงบ*

นี่คงเป็นข้อความเดียวในเวลานี้ ที่ผมอยากทวิต...

เพื่อระบายความรู้สึกและเตือนใจแอดคอนต์อื่น ๆ ที่อาจจะผ่านมาเห็นมัน

ก่อนเกิดพายุฝนลูกใหญ่ น้ำทะเลจะเรียบนิ่งไม่มีคลื่น ท้องฟ้าจะสดใสแต่ไม่มีลมพัดผ่าน นั่นทำให้ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ได้เตรียมตัว และมัวแต่หลงระเริงไปกับบรรยากาศที่ดูไม่มีพิษมีภัยตรงหน้า

เช่นเดียวกับกับผม...คนที่กำลังเปิดประตูออกกว้างแล้วเดินเข้าไปในห้องประชุมขนาดใหญ่ด้วยใจโหวง เมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อน ผมเป็นเพียงพนักงานคนหนึ่งของบริษัทที่ปล่อยให้ทุกวันของการทำงานดำเนินไปอย่างเรียบง่าย ใช้เวลามากมายเพื่อแอบมองใครบางคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลด้วยหัวใจของโต และหวังว่ากิจกรรมน่าสนุกที่ถูกจัดขึ้น

~ สาววายรำพัน ~

จะทำให้ตัวเองได้ก้าวเข้าไปอยู่ในสายตาของเขาคนนั้นสักครั้ง  
โดยไม่คาดคิดเลยว่า ในวันนี้...

“สวัสดีครับ”

ผมจะต้องเอ่ยคำทักทายเพื่อขัดจังหวะการประชุมครั้งสำคัญ  
ของบริษัท จะต้องหยิบสายสีดำที่อยู่ไม่ไกลจากเครื่องโปรเจ็กเตอร์มา  
เชื่อมต่อเข้ากับโน้ตบุ๊กของตัวเองท่ามกลางสีหน้างงงันของผู้บริหาร  
ระดับสูงทุกคนในห้องกว้าง จะต้องปล่อยให้หน้าจอผ้าใบด้านหลัง  
ปรากฏภาพสีขาวที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษสีดำอยู่ตรงกลาง

### ‘CONFESSION’

(คำสารภาพ)

และใช่ ผมจะต้องสารภาพว่าตัวเองเป็นผู้ชาย...

...

..

.

ที่ชอบผู้ชายด้วยกัน

แม้จะรู้ดีว่าการป่าวประกาศถึงรสนิยมทางเพศของตัวเอง  
ต่อหน้าผู้ใหญ่ นับสิบที่กำลังประชุมกันอย่างเคร่งเครียดไม่ใช่เรื่องที่  
สมควรทำเลยแม้แต่น้อย แต่ผมจำเป็นต้องทำเพื่อเก็บรักษาความลับ  
ที่ร้ายแรงยิ่งกว่านั้น

เพราะมันคือข้อแลกเปลี่ยนสุดท้าย...

ในฐานะบัดดี้และบัดเดอร์

# - un ที่ 01 -

## FAI'S PART

หนึ่งเดือนก่อนหน้า

*Cher-ry changed the group's name  
to “กุเกิลียดอึ้ง”*

ถึงจะมองชื่อไลน์กรุปที่รุ่นพี่ในแผนกเพิ่งเปลี่ยนมาใช้ด้วยสีหน้า  
เรียบเฉย

แต่เซื่อเถอะ...

ผมเห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ผมชื่อ ฝ่าย—ชลธาร อิศระยังยืน อายุยี่สิบห้าปี เป็นพนักงาน  
ในตำแหน่ง แอคเคานต์ เอ็กเซ็กคิวทีฟ (Account Executive) หรือที่  
เรียกง่าย ๆ ว่า เออี (AE) ของบริษัทเอเจนซีโฆษณา (Advertising  
Agency) ชื่อตั้งย่านอโศก หน้าที่หลัก ๆ ของผมก็คือการให้บริการลูกค้า  
และเป็นตัวกลางคอยประสานงานระหว่างลูกค้ากับทีมงานจากแผนก  
อื่น ๆ ภายในบริษัท

ปัจจุบัน แผนกนี้มีพนักงานทั้งหมดสิบคนครับ ทุกคนนั่งทำงาน

อยู่ในพื้นที่ริมหน้าต่างที่มีพาร์ทิชันกันไว้โดยรอบ และถูกแยกย่อยออกเป็นสองทีมตามประเภทของสินค้าและลูกค้าที่รับผิดชอบ ผมอยู่ในทีมที่ดูแลสินค้าประเภทอาหารและเครื่องดื่มโดยเฉพาะ ซึ่งนอกจากผมแล้ว ยังมีพนักงานอีกสองคนด้วยกัน

เริ่มจากด้านขวาของผม ผู้ชายที่กำลังคุยโทรศัพท์ด้วยท่าทางตึงเครียด มีชื่อว่า อัน ครับ เราอายุเท่ากัน ตำแหน่งเดียวกัน และเข้าทำงานที่นี่พร้อมกัน ดังนั้นแม้ว่านิสัยของเราจะแตกต่างกันมากแค่ไหน เราก็สนิทกันได้ไม่ยาก

แต่ถ้าคุณมองเลยไปอีกนิด ก็จะพบกับหญิงสาวที่กำลังลุกขึ้นยืนพร้อมกับถอดสายชาร์จแบตเตอรี่ออกจากโน้ตบุ๊ก นั่นคือ พีเชอร์ แอดเคนต์ ซูเปอร์ไวเซอร์ (Account Supervisor) หรือ เอเอส (AS) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เหนือกว่าผมขึ้นไปหนึ่งขั้นตามความอาวุโสและประสบการณ์การทำงาน

“มีประชุมหะรอพี” ด้วยอุปกรณ์ที่อยู่ในมือ ทั้งโน้ตบุ๊ก สมุดบันทึก และปากกาคว่ำใจ คงไม่ใช่การเดินลงไปซื้อขนมไข่มุกหรือออกไปหาลูกค้าข้างนอกแน่ๆ

“เออ” พีเชอร์ตอบหวัดๆ “ลูกค้าบอกจะถึงแล้วเนี่ย”

“มาเองเลยหะรอ” อะไรก็ตามที่ทำให้ลูกค้ารีบร้อนขนาดนั้น มันต้องไม่ใช่เรื่องดี

“มาค่ากูเง”

“นั่นไง ผมเดาถูก...”

“หน้างอไม่แคว้โบท็อกซ์เลยเจ้า...” นั่นเสียงของไอ้อันครับ มาพร้อมกับรอยยิ้มยียวนที่ทำให้ผมมั่นใจว่าเราคิดตรงกัน ปัญหาที่พีเชอร์กำลังเผชิญน่าจะไม่ได้เกิดจากความผิดพลาดของตัวเอง แต่เป็น... “ลูกค้าไอ้ฝั่งหะรอ”

แต่ถ้าเป็นผม จะไม่โพล่งถามออกไปแบบนี้แน่...

พลีชีพสุดๆ

“มึงอย่าพูดชื่อมันได้มัย ฟังแล้วปวดหัวจิตเลยเนี่ย” เป็นไปตามคาดครับ พี่เซอร์ี่แผดเสียงขึ้นทันทีตามแรงอารมณ์ ทำให้ผมและไอ้ฮั่นเปลือหัวเราะออกมาเบา ๆ “เดี๋ยวกประชุมเสร็จก่อน กูจะไปขอที่อยู่มันจากฝ่ายบุคคล”

“จะทำอะไร” ไอ้ฮั่นเบี่ยงตัวไปทางพี่เซอร์ี่ “ไปตบมันที่บ้านเหอ”

“เออดี”

ฟังดูเหมือนพูดเล่น แต่ผมเชื่อว่าต้องมีสักวูบหนึ่งแหละที่พี่เซอร์ี่คิดจริง ๆ

“จ้างคนมัย” ไอ้ฮั่นนี่ก็ด้วย “พี่ของแฟนผมรู้จักกับนักเลงที่ขอนแก่น”

“เอา มึงจัดมา” พี่เซอร์ี่ตบตกลงด้วยเสียงดังฟังชัด ก่อนจะกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปทางด้านหน้าออฟฟิศซึ่งเป็นที่ตั้งของห้องประชุมหลายขนาดเมื่อมองเห็นเวลาจากนาฬิกาตั้งโต๊ะของตัวเอง ขณะที่ไอ้ฮั่นหันหน้ามาทางผมเพื่อหาแนวร่วม

“มึงเอาด้วยมัย”

ผมส่ายหน้าเบา ๆ พลังปฏิเสธกลัวเสียงหัวเราะ “กลัวติดคุก”

มาถึงตรงนี้...คุณคงคิดว่าเพื่อนร่วมงานของผมดูเหมือนแก๊งฆาตกรโรคจิตมาก ๆ เลยใช่มั๊ยครับ

ขอแก้ต่างแทนหน่อยว่า ที่จริงแล้วพวกเราเคยมีความสุขมากกว่านี้ครับ เคยจัดการงานในมือได้อย่างไร้ปัญหา เคยมีช่วงเวลาว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ พอจะเดินไปพูดคุยกับเพื่อน ๆ ในแผนกอื่น หรือลงไปซื้อขนมขบเคี้ยวที่ร้านสะดวกซื้อด้านล่าง เคยออกจากออฟฟิศทันทีที่ถึงเวลาเลิกงานติดกันทั้งสัปดาห์เลยด้วยซ้ำ จนกระทั่งเมื่ออาทิตย์ก่อน ไอ้ฮั่น เออีคนหนึ่งในทีมมีปากเสียงอย่างรุนแรงกับพี่แฮมม แอคเคานต์ เมเนเจอร์ (Account Manager) หรือ เอเอ็ม (AM) ซึ่งมีศักดิ์เป็นหัวหน้าแผนก และตัดสินใจลาออกกะทันหัน ทำให้ลูกค้าทุกเจ้ารวมถึงงานที่ค้างคาอยู่ทั้งหมดถูกทิ้งไว้ให้เป็นความรับผิดชอบ

ของพวกเราที่เหลืออย่างเล็ยงไม่ได้

ใครจะไปยินดีกับงานที่เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว...

แต่นั้นยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญหรอกครับ เมื่อเทียบกับปัญหา  
จำนวนนับไม่ถ้วนจากความสะเพร่าของมันที่พวกเราต้องตามล้าง  
ตามเช็ด และอารมณ์เดือดดาลของลูกค้าที่พวกเราต้องยอมรับเอาไว้  
โดยไม่มีปากมีเสียง

เพราะฉะนั้น แค่อีเมลล์ที่รีบกับบทสนทนาที่เจ้าตัวไม่ได้รับรู้...

พีเชอร์และไอ้อันคงคิดว่าน้อยไปด้วยซ้ำ

ดีด!

แต่ในความโศคร้าย...

ก็พอจะมีเรื่องราวดี ๆ อยู่บ้างครับ

*K I N : ฝ่าย 3.48 PM*

*K I N : มิ่งว้างปะ 3.48 PM*

คนที่ส่งข้อความทางไลน์มาหาผมเมื่อครู่มีชื่อว่า พีคิน หนึ่งใน  
เจ้าหน้าที่อาวุโสแผนกครีเอทีฟ (Creative) ชายหนุ่มวัยสามสิบเอ็ดปี  
ที่มีความคมเข้มแบบไทย ๆ ผิวสีแทนเข้ากันได้ดีกับรูปร่างสูงใหญ่  
แถมยังมีกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ และรอยยิ้มสังหารที่พร้อมจะกระชาก  
วิญญาณของผู้พบเห็นได้ทุกเมื่อ

แต่ไม่ใช่แค่รูปลักษณ์ภายนอกหรอก ที่ทำให้เขาดูโดดเด่นกว่า  
คนอื่น ๆ...

เพราะท่ามกลางเหล่าพนักงานในแผนกครีเอทีฟที่แทบจะเรียก  
ได้ว่าเป็น เสือ สิงห์ กระทิง แรด ของบริษัท ด้วยส่วนใหญ่มีนิสัย  
ชอบแกล้ง ชอบอ้า หยอกล้อ กวนประสาทคนนั้นคนนั้นจนบางทีแทบ  
หาสาระไม่ได้ บางคนก็มีโลกส่วนตัวสูงเกินไปจนเข้าถึงได้ยาก พีคิน  
เป็นคนเดียวที่ไม่เล่นสนุกจนเกินพอดี ไม่จริงจังจนดูตึงเครียด เป็นคน

สบาย ๆ ที่มีภาวะผู้นำอยู่ในตัว ทำให้พวกเราสามารถพูดคุยกับเขาได้  
ทั้งเรื่องงานและเรื่องศัพท์เพหะระ แม้จะมีมุกยียวนอยู่บ้างตามประสา  
แต่บุคลิกของเขากลับดูอบอุ่นอย่างประหลาด

และถ้าเขาเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น

คงไม่แปลกหรอกใช่ไหมครับ...

ที่ผมจะหลงรักเขามาตลอด

*FFAI : ว่างพี 3.49 PM*

*K I N : จะถามงานปรี้นต์แอด 3.49 PM*

อย่างที่บอกครับ เออีจะคอยเป็นตัวกลางระหว่างลูกค้ากับ  
แผนกอื่น ๆ ซึ่งแน่นอนว่าครีเอทีฟคือหนึ่งในนั้น หน้าที่ของพวกเขา  
ก็คือการออกแบบชิ้นงานโฆษณาให้ตรงกับความต้องการของลูกค้า  
มากที่สุดโดยอาศัยการบอกเล่าหรือที่เรียกว่า บรีฟ (Brief) จากพวก  
เรา นั่นหมายความว่า เพื่อให้งานจบลงได้รวดเร็วและไร้ปัญหา เออี  
และครีเอทีฟจำเป็นต้องประสานงานกันอย่างใกล้ชิด

*FFAI : ชิกเกินฟรายด์เทรฮอ 3.50 PM*

*K I N : เออ 3.50 PM*

*K I N : เดียวเดินไปหา 3.51 PM*

นับตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาทำงานจนถึงวันนี้...ก็เป็นเวลากว่า  
สิบเดือนแล้วครับ แต่ผมไม่เคยมีโอกาสร่วมงานกับพีคินเลยสักครั้ง  
จนกระทั่งทีมเออีต้องนำรายชื่อลูกค้าของไอ้ฝั่งมาแบ่งกันรับผิดชอบ  
นี้แหละ

และเพราะไอ้อันรู้ว่าผมคิดยังไงกับพีคิน มันจึงจัดสรรลูกค้าที่มี  
ความเกี่ยวข้องกับพีคินมาให้ผมด้วยข้ออ้างที่แนบเนียนจนไม่มีใคร

อะใจ ซึ่งนั่นได้แก่ ชิกเก้นฟรายด์ (Chicken Fried) ร้านอาหาร ฟาสต์ฟู้ดที่เป็นลูกค้าของเรามายาวนาน แบรินต์เดียวที่พีคินยังคงดูแล ด้วยตัวเอง และ ทีพลัส (Tea Plus) ชาเขียวพร้อมดื่มที่พีคินมอบหมาย ให้น้องปอนด์ หรือที่แก๊งครีเอทีฟเรียกว่าไอ้เต๋อ เป็นคนรับผิดชอบ โชคดีของผมที่น้องปอนด์เป็นพนักงานใหม่ พีคินเลยต้องคอยสอนงาน และดูแลอย่างใกล้ชิด

AUN+ : มิ่ง 3.53 PM

AUN+ : พีคินมา 3.53 PM

ผมเหลือบมองเหนือโน้ตบุ๊กทันทีที่ข้อความของไอ้ฉั่นปรากฏ ขึ้นบนหน้าจอ

และไ้ครับ...

พีคินกำลังเดินมาทางแผนกเออีจริง ๆ เหมือนที่บอกไว้ในไลน์ เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีขาวและกางเกงขายาวลายสก็อตสี น้ำตาลอ่อน ดูเท่มาก ๆ จนผมต้องรีบเม้มปากไว้แน่นเพราะกลัวว่าจะ เผลอยิ้มออกมา ก่อนจะเตรียมตัวคุยงานกับเขาโดยการหยิบน้ำหอม จากลิ้นชักด้านข้างขึ้นมาฉีดและก้มลงมองกระจกตั้งโต๊ะเพื่อสำรวจ ความสะอาดของแผงพื้น

ผมรู้ครับ...ว่าควรจะหยิบเอกสารกับสมุดจดมากกว่า แต่อย่างน้อยที่สุด ในการพูดคุยกันเพียงไม่กี่นาที ผมก็อยากดูดีในสายตาของเขา แม้จะพอคาดได้ว่าเขาเป็นผู้ชายแท้ เพราะเคยได้ยินข่าวซุบซิบเรื่องการเดทกับพนักงานสาวสวยของบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางที่ตั้งอยู่บน ชั้นสิบเก้าของตึกนี้มาบ้างก็ตาม

อู๊ย! เขาเดินเข้ามาใกล้แล้วครับ

ผมรีบเลื่อนเมาส์ในมือเพื่อกดปิดหน้าต่างทวิตเตอร์ จะปล่อยให้เขาเห็นข้อความเว็ทว็อทที่ผมทวิตไว้จำนวนมหาศาลไม่ได้เด็ดขาด



หน้าต่างเฟซบุ๊กที่ผมเปิดไปไฟล์ของเขาทั้งไว้ก็เช่นกัน ไม่งั้นพีคินต้อง  
รู้แน่ว่าผมกำลังแอบส่องเขาอยู่  
แต่ยังไม่ทันได้เงยหน้าขึ้นจากโน้ตบุ๊ก เสียงเตือนข้อความก็ดัง  
ขึ้นอีกครั้ง...

**LINE GROUP – V Nine Staff**

Yourlittlenanny : วันนี้เรามีนัดกัน! 3.57 PM

Yourlittlenanny : สี่โมงเย็น ที่ห้องประชุมใหญ่ 3.57 PM

Yourlittlenanny : แต่ละแผนกอย่าลืมส่งตัวแทนมานะคะ 3.57 PM

นั่นคือ พีแนน หัวหน้าแผนกบุคคล หรือ เอชอาร์ (HR) ครับ  
เธอส่งข้อความมาทางไลน์กรุปที่บรรจوظนักงานทุกคนในบริษัทไว้  
ด้วยกันเพื่อเชิญชวนให้เข้าร่วมประชุมเรื่อง...เรื่องอะไรนะ...

ช่างเถอะครับ มันไม่สำคัญเลย เมื่อเทียบกับการได้คุยกับพีค...

อ่าว!

พีคินเดินกลับไปที่แผนกของตัวเองแล้วครับ

นกจนได้...

AUN+ : สงสัยเข้าประชุมมั้ง 3.59 PM

ก็น่าจะใช่ เพราะพีคินเป็นตัวตั้งตัวตีของทุกกิจกรรมในบริษัท  
อยู่แล้ว

ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้...

FFAI : อีนั 4.00 PM

FFAI : ไปประชุมกัน 4.00 PM

• • • • •

## TWITTER

@ihateworkday

13 Nov 2020 • 4.12 PM

ไม่สำคัญว่าประชุมเรื่องอะไร...

สำคัญว่าประชุมกับใคร

ตามที่ทวิตไปครับ...

ตอนนี้ผมกับไอ้คนอื่นอยู่ในห้องประชุมเรียบร้อยแล้ว

“โอเค...” พี่แนนกวาดสายตาไปรอบ ๆ “นี่คือตัวแทนจากทุกแผนกแล้วใช่ไหม?”

มองแล้วก็น่าจะใช่ครับ...

เพราะมีทั้งพี่น้อยจากแผนกบัญชีและพี่ปีทจากแผนกการเงินที่ดูสติเสกว่าตอนออกเอกสารและทวงเงินจากลูกค้าหลายเท่า ตรงข้ามกับพี่ไพรัช หัวหน้าแผนกวางแผนกลยุทธ์ที่มีสีหน้าไร้อารมณ์ราวกับถูกลูกน้องในทีมบังคับมา ซ้ำ ๆ ผมคือ พี่แนน เลขานุการของคุณวินัย ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า ซีอีโอ (CEO) ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ใหญ่ที่สุดในบริษัท ส่วนด้านหลังของห้องประชุม นอกจากพี่คินและทีมครีเอทีฟที่ยกกันมาทั้งแผนกแล้ว ยังมีคุณคมสันต์ รองประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ที่เข้ามาร่วมรับฟังการประชุมในครั้งนี้ด้วย

ผมไม่รู้สึกลับกใจนักที่คุณคมสันต์เลือกนั่งข้างพี่คิน เพราะพอจะได้ยินมาบ้างว่าเขาเคยดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกครีเอทีฟและเป็นหัวหน้างานของพี่คินอยู่หลายปี ทำให้สนิทสนมกับพี่คินมากกว่าคนอื่น ๆ

“นั่นเริ่มเลยแล้วกันเนอะ จะได้ไม่เสียเวลา” พี่แนนพูดแล้วถอยหลังออกห่างจากกระดานไวต์บอร์ดเล็กน้อยเพื่อให้ทุกคนมองเห็น

วาระการประชุมที่เธอเขียนไว้ได้ถนัด

ผมกับไออันได้อ่านจนครบทุกข้อแล้วก็รู้สึกโล่งใจไม่น้อยครับ เพราะไม่มีประเด็นไหนที่เกี่ยวข้องกับงานหรือกฎระเบียบของบริษัทเลย...

เรื่องที่ยาวล้น ๆ

“เรื่องแรก คือ เอาร์ทัง” เธอพูดแล้วหยิบปฏิทินตั้งโต๊ะขึ้นมาไว้ในมือ “ปีนี้เราจะไปเขาใหญ่กัน เดินทางวันเสาร์ที่ 12 กลับวันอาทิตย์ที่ 13 ธันวาคม”

วันนี้วันที่ 13...ก็อีกแค่หนึ่งเดือนเองนี่

ผมต้องเตรียมอะไรบ้างนะ ไม่เคยร่วมทริปกับบริษัทนี้มาก่อนเลย

“และเหมือนเดิม เราไม่มีกิจกรรมสันทนาการอะไรทั้งนั้น ถือว่าไปพักผ่อนชิลล์ ๆ” พี่แนนตอบข้อสงสัยของผมทันทีราวกับรู้ใจ “ยกเว้นคืนวันเสาร์ เราจะมีแฟนซีปาร์ตี้กัน ซึ่งแนนได้ปรึกษากับคินแล้ว...”

ปรึกษา...ปรึกษาดอนไหน...

แฟนมโนอย่างผมรู้สึกไม่สบายใจเลยครับ

หรือว่าเขาจะก๊อกกักกันตามข่าวลืออีกกระแสที่ผมเคยได้ยินมา

“และธิมของเราก็คือ...” ผมสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อถูกพี่แนนปลุกเร้าความตื่นเต้นด้วยอินเนอร์คุณปัญญา นิรันดร์กุลในรายการปริศนาฟ้าแลบ

“ฮอร์เรอร์ มูฟวี่ ไนต์! (Horror Movie Night)”

ไอ้โห...

เสียงแอร์ดังหึ่งเลยครับ

“อ่าว...เจียบเลย” พี่แนนคงรู้สึกได้ถึงผลตอบรับที่ไม่ค่อยดีนัก จึงอธิบายต่อ “ก็คือ...ให้ทุกคนแต่งตัวเป็นตัวละครจากหนังสยองขวัญ ยกตัวอย่างเช่น แม่นาค มัมมี่ ผีตัวตลก...”

“ต้องเป็นผีเท่านั้นรีเปล่า” พี่ตี๋ หนึ่งในทีมครีเอทีฟยกมือขึ้น

เล็กน้อยแล้วเอ่ยถาม ซึ่งนั่นไม่ใช่สัญญาณที่ดีเลยครับสำหรับคนที่แอบชอบพีคินอย่างผม

พีคินและพีแนนเป็นพนักงานรุ่นบุกเบิกของบริษัท ร่วมทุกข์ร่วมสุขในฐานะเพื่อนร่วมงานมาเป็นเวลาเกือบสิบปี จะสนิทสนมกันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เพราะผมเป็นแค่คนที่มองพีคินอยู่ห่าง ๆ และไม่มีโอกาสได้รับรู้เรื่องส่วนตัวของเขามากนัก ยิ่งได้ยินว่าพีคิงี้ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของพีคินไม่รู้รายละเอียดเกี่ยวกับธิมงานเลย ยิ่งทำให้ความหวาดหวั่นเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้

เขาต้องแอบไปคุยกันตามลำพังแน่ ๆ...

“ไม่ต้องหรอก” พีคินตอบคำถามของเพื่อนด้วยตัวเอง “ฆาตกรชอมบี้ เอเลี่ยน มิงหาชุดอะไรได้ก็แต่งมาเหอะ”

“หนังเรื่องไหนที่รู้สึกว่ายองก็จัดมาได้เลย จะฮอลลีวูด (Hollywood) หรือเอเชียก็ได้ มีข้อแม้อย่างเดียวคือ ห้ามแต่งซ้ำกัน เพราะเราจะมีรางวัลให้แก่ชุดที่สยดสยองที่สุดด้วย” พีแนนขยายความก่อนหยิบแผ่นกระดาษที่มีเส้นตารางขึ้นมาชูไว้ระดับใบหน้า “เดี๋ยวนั้นจะเอากระดาษแผ่นนี้ไปติดไว้หน้าแผนกบุคคล ให้ทุกคนเขียนชื่อตัวละครที่จะแต่งมา ใครเขียนก่อนก็ได้สิทธิ์นั้นไปนะคะ”

เมื่อความงงงันค่อย ๆ หายไปจากใบหน้าของทุกคน หัวข้อถัดมาของการประชุมจึงเริ่มต้นขึ้น...

งานปีใหม่

จากคำบอกเล่าของพีแนน ผมเข้าใจว่าตามปกติแล้ว บรรยากาศของงานปีใหม่จะดูเป็นทางการกว่าปาร์ตี้ในเอาท์ดิงเล็กน้อย เพราะอัดแน่นไปด้วยทีมผู้บริหารระดับสูง รวมถึงครอบครัวของพนักงานที่สามารถเข้าร่วมงานได้ แต่ถึงจะเป็นแบบนั้น พีแนนก็ยังพยายามสรรหากิจกรรมสนุก ๆ มาให้ทุกคนได้ร่วมเล่นกันอยู่เสมอ

“ปีนี้เปลี่ยนเป็นบัดดี้ตี้มัย”

พีคินเสนอความคิดเห็นหลังจากพีแนนทำความเข้าใจกิจกรรมใน

งานปีที่แล้วคือการจับสลากของขวัญที่มีชื่อขึ้นต้นด้วยว.แหวน เพื่อให้สอดคล้องกับชื่อบริษัท วีไนน์ แอดเวอร์ไทซิง จำกัด

ฟังดูคุ้น ๆ มั้ยครับ

ก็มาจากวินัย...ชื่อโอของพวกเรานั้นแหละ

“ดี ๆ ไม่ได้เล่นมาตั้งนานแล้ว” พี่แนนเห็นด้วย “เอาแบบเมื่อสองปีที่แล้วเลยนะ”

“สองปีที่แล้วเหี้ยอะไร...”

ผมเหลือบมองพี่คินเพราะรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยที่เขาเอ่ยตัดทวน ก่อนจะพบว่าเขากำลังเบ้าหน้ามาทางผมกับไอ้อันเช่นกัน

“ตอนนั้นน้องมันยังไม่เข้าเลย มึงอธิบายกตึกาด้วยสิวะ”

เขาจำได้ด้วยเหรอว่าผมเข้าทำงานตอนไหน...

ทำไมถึงน่ารักขนาดนั้นะ!

ผมขบแผลงฟันเข้าหากันแน่นเพราะไม่อยากเปลือยยิ้มเขินอายออกมาต่อหน้าคนอื่น ๆ แม้จะรู้ว่าเขาใส่ใจเพื่อนร่วมงานทุกคนเป็นปกติ แต่การจดจำอายุงานของรุ่นน้องต่างแผนกในบริษัทที่มีพนักงานมากกว่าห้าสิบคนได้ มันก็น่าประทับใจอยู่ดีไม่ใช่หรือครับ...

“อ้อ...เออวะ กูลืม”

“เอชอาร์ประจำอะไรวะแม่ง”

หลังจากทั้งคู่ต่าทอกันอย่างไม่จริงจังนัก พี่แนนก็หันมาทางผมกับไอ้อันเพื่ออธิบายถึง ‘บัดดี้-บัดเดอร์’ กิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ที่พนักงานออฟฟิศต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี

“สมมติว่า...พี่จับสลากได้ชื่อของน้องฝาย เราจะเรียกว่าน้องฝายเป็น ‘บัดดี้’ ของพี่ และพี่เป็น ‘บัดเดอร์’ ของน้องฝาย พี่จะต้องทำหน้าที่ ‘เทค’ น้องฝาย ซึ่งสามารถเทคได้แบบปกติ ก็คือการให้ขนมให้ของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ เหมือนที่คนทั่ว ๆ ไปเขาเล่นกัน หรือจะเทคแบบเกรียน เหมือนที่ไอ้พวกครีเอทีฟชอบแกล้งกันก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน พี่ก็ต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ห้ามให้น้องฝายรู้

เด็ดขาดว่าพี่เป็นคนเทค จนกว่าจะถึงวันเฉลยบัตรดี ซึ่งก็คืองานปีใหม่ของเรานั่นเอง”

ผมพยักหน้าช้า ๆ ก่อนที่พี่แนนจะพูดต่อ

“ในวันนั้น จะมีการทนายชื่อบัตรเดออร์ก่อนเฉลย ถ้าน้องฝายทนายถูกว่าเป็นพี่ น้องฝายก็จะได้รับรางวัลพิเศษที่ฝายบุคคลเตรียมไว้ให้”

แม้จะไม่เคยเล่นมาก่อน แต่ก็ฟังดูน่าสนุกทีเดียวครับ เชื่อว่าคงสร้างสีสันให้แก่ออฟฟิศในช่วงปลายปีได้เป็นอย่างดี

ส่วนผม...อดคิดไม่ได้เลยว่าจะเป็นอย่างไง หากตัวเองจับสลากได้ชื่อของพี่คิน

“นั่นทุกคนตกลงเล่นบัตรดีใช่ไหม แนนจะได้ทำสลากเลย”

ผมตกลงแน่นอน และคิดว่าคงไม่มีใครคัดค้านเช่นกัน จนกระทั่งปลายหางตามองเห็นมือข้างหนึ่งที่ถูกยกขึ้นช้า ๆ

และใช่...มันมาจากคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมนี่เอง  
ไอ้ฉัน

นึกว่าหลับไปแล้วนะเนี่ย

“ผมเคยเล่นส่มัยเรียนครับ มันจะมีกติกาอีกข้อหนึ่ง เรียกว่า ‘บัตรดีเนียน’ ไม่รู้ว่าเคยเล่นกันรึเปล่า”

ผมยอมรับว่ารู้สึกประหลาดใจไม่น้อยกับการเกรินำของไอ้ฉัน คนที่ไม่น่าจะมีอารมณ์ร่วมกับอะไรนอกจากเงินเดือนและเครื่องตีม แอลกอฮอล์

“ไม่เคยอะ มันเล่นยังไงเหอ” พี่แนนนั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้าง ๆ เพื่อตั้งใจฟัง

“สมมติว่าผมอยากเทคไอ้ฝาย แต่ดันจับสลากได้ชื่อของคนอื่น ผมก็จะแต่งตั้งตัวเองเป็นบัตรเดออร์เนียนของมันแทน ซึ่งจะเทคแบบดีหรือแบบเกเรียนก็ได้ แต่ต้องห้ามให้ไอ้ฝายรู้ ก็คล้าย ๆ กับบัตรเดออร์ตัวจริงแหละครับ แต่ต่างกันตรงที่ตอนเฉลย ถ้าไอ้ฝายสงสัยว่าตัวเองมีบัตรเดออร์เนียน ก็สามารถทนายได้ว่าเป็นใคร ถ้ามันทนายถูก ผมก็ต้อง

ยอมเฉลยว่าตัวเองเป็นบัดเดอร์เนียนของมันเป็นจริง ๆ แต่ถ้ามันไม่สงสัยหรือดันสงสัยผิดคนไป ผมจะเฉลยหรือไม่ก็ได้” มันอธิบายอย่างคล่องแคล่วประหนึ่งกำลังพรีเซ็นต์งานต่อหน้าลูกค้า ก่อนจะตบท้ายด้วยประโยคที่ทำให้ดวงตาของแก๊งหลังห้องลุกวาว “ส่วนใหญ่ก็เอาไว้ใช้แก๊งกันแหละครับ”

โห...ปิดการขายซะด้วย

ทักษะเออี่สุด ๆ

“ก็ดีนะ ดูเดายากขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง” พี่แนนพูดเสริมด้วยท่าทางสนใจ ก่อนจะสอบถามความคิดเห็นของทุกคน “คิดว่าไงกัน น่าเล่นมัย”

“เล่น ๆ” ทีมครีเอทีฟตอบตกลงพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย และเพราะพวกเขาขกกันมาทั้งแผนก จึงกลายเป็นเสียงส่วนใหญ่ในห้องประชุมไปโดยปริยาย

นั่นทำให้กติกาใหม่ถูกบรรจุลงในกิจกรรมประจำปีทันที  
**‘บัดดี้นีเยน’**

• • • • •

FFAI : ใ้อัน 5.13 PM

ใ้อันที่ผมรู้จักมาตลอดสิบเดือนไม่ใช่พนักงานเลยสักนิด ผมไม่เชื่อเด็ดขาดว่ามันเคยเล่นเกมแบบนี้กับเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัย บอกว่าเมาแล้วต่อยกับคู่อริยังจะดูเป็นไปได้มากกว่าอีก

ถามมันตรง ๆ เลยแล้วกัน...

FFAI : มึงเคยเล่นอะไรแบบนี้

ตอนเรียนด้วยเหวอ 5.13 PM



AUN+ : ไม่เคย 5.14 PM

นั่นไง! ว่าแล้ว...

FFAI : แล้วทำเพื่อ? 5.15 PM

FFAI : มีงมีแผนอะไร 5.15 PM

FFAI : จะแกล้งกูหรือ 5.15 PM

ในบริษัทนี้ จะมีคนที่ไ้อันสนิทสนมด้วยอยู่ก็คนกัน ถ้าไม่ใช่พวกครีเอทีฟที่ชอบนัดกันไปดื่มเหล้า...ก็ต้องเป็นผมแล้วละ

AUN+ : แกล้งมึงก็แยแล้ว 5.16 PM

AUN+ : กูไม่สนมึงหรือ 5.16 PM

FFAI : อ้าว ไ้เวร 5.17 PM

FFAI : แล้วมึงจะทำอะไร 5.17 PM

ผมนึกไม่ออกเลยครับ ว่ากติกาบดดีเนี่ยจะเป็นประโยชน์ต่อไ้อันยังงั้ จนกระทั่ง...

AUN+ : มึงคิดว่าตัวเองเป็น

คนดวงดีหรือ 5.19 PM

นี่มันถามหรือมันด่าวะ...

FFAI : อะไรวะ 5.19 PM

FFAI : งง 5.20 PM

AUN+ : ก็บดดีงั้ 5.20 PM



AUN+ : มึงคิดว่าตัวเองจะจับได้ซื่อ  
พีคินจริง ๆ เหนอ 5.21 PM

นั่นสิ...

ไม่ต้องใช้หลักความน่าจะเป็นที่เคยเรียนมาในวิชาคณิตศาสตร์  
ก็พอจะเดาได้ ว่าผมมีโอกาสน้อยแค่ไหนที่จะได้เป็นบัดเดอร์ของพีคิน  
เอ๊ะ เดียวนะ!  
หรือว่า...

AUN+ : กตึกาเนี่ย 5.22 PM

AUN+ : กุมั่วขึ้นมาเอง 5.22 PM

ไอ้อันจใจคิดกตึกานี้ขึ้นมาโดยใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในห้อง  
ประชุม และยังต้องโกหกทุกคนรอบตัวว่าเป็นเกมที่เคยเล่นสมัย  
เรียน...

ทั้งหมดที่มันทำ...

เพียงเพราะเหตุผลเดียว

AUN+ : เพื่อ มึง 5.22 PM

ไอ้เชี่ยอัน!

มึงบ้าไปแล้ว...

แต่ก่อนที่ผมซึ่งกำลังตกใจสุดขีดจะพิมพ์อะไรต่อจากนั้น  
ข้อความสุดท้ายของไอ้อันก็ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ

และใช่ครับ...

นั่นทำให้ผมเข้าใจได้ทันทีว่าบัดดี้เนียนไม่ได้มีประโยชน์ต่อไอ้  
อันเลย



...

..

.

แต่มีประโยชน์ต่อผมต่างหาก

*AUN+ : มึงต้องเป็นบัดเดอร์เนียนของพีคิน 5.23 PM*

# - un ที่ 02 -

## FAI'S PART

**AUN+ : เป็นไง 10.29 AM**

AUN+ : ได้มัย 10.29 AM

ได้ครับ...

ได้รู้ว่าแต่บุญของตัวเองมันร่อยหรือแคไหน

สุดสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมน่าจะไปบริจาคโลงศพที่วัดหัวลำโพง  
นะ ไม่น่านั่ง ๆ นอน ๆ ดูซีรีส์เกาหลีอยู่เลย

**FFAI : ได้ก็แยแล้ว 10.30 AM**

FFAI : คุณรินนี่ใครวะ 10.30 AM

พอที่แนนคล้อยหลังไปพร้อมกับกล่องสี่เหลี่ยมสีทึบที่มีช่อง  
วงกลมอยู่ด้านบน ผมก็รีบคลี่แผ่นกระดาษที่เพิ่งหีบขึ้นมาได้ทันที  
และใช่ครับ ชื่อของพนักงานที่อยู่โน้น...  
คือบัดดี้ของผม



AUN+ : บัญชีปะ 10.31 AM

คุณริน แผนกบัญชี...

คุณพระ!

แอดเคาน์ติ้ง เมเนเจอร์ (Accounting Manager)

AUN+ : แก่ ๆ ดุ ๆ 10.31 AM

AUN+ : เหมือนครูฝ่ายปกครอง 10.31 AM

FFAI : กูเทคอะไรได้บ้างวะ 10.32 AM

FFAI : พวงมาลัยเหรอ 10.32 AM

AUN+ : 555555555555 10.32 AM

และไม่ใช่แค่ผมครับ ทั้งพี่หม่อม พี่เชอริ ไข่อิน และพนักงานคนอื่น ๆ ในแผนกก็ได้ลุ่มหีบรายชื่อออกจากกล่องไปนั้นแล้วเช่นกัน

FFAI : แล้วมึงอะ 10.34 AM

AUN+ : ไม่บอก 10.34 AM

FFAI : อ้าว 10.35 AM

AUN+ : เล่นบัดดี้ ไม่มีใครเขา

บอกกันเหรอ 10.35 AM

อ่าวเหรอ...

นึกว่าห้ามให้บัดดี้รู้แค่คนเดียวซะอีก

FFAI : กูยังบอกมึงเลย 10.35 AM

AUN+ : ก็มีเล่นไม่เป็นไงละ 10.35 AM

ผมเหล่มองมันที่ยังคงลอยหน้าลอยตากดเป็นพิมพ์ด้วยความ  
หมั่นไส้สุดขีด แต่ยังไม่ทันได้ตัดสินใจว่าจะเขวี้ยงเครื่องเขียนขึ้นไหน  
โล่มันดี ข้อความของมันก็เด็งขึ้นมาอีกครั้ง

*AUN+ : แต่ไม่ใช่พีคินอะ 10.36 AM*

ยิ่งท้อแท้เข้าไปใหญ่เลยครับ ได้แต่ภาวนาให้แบตเตอรี่ของพีคิน  
ไม่ใช่บรรดาสาว ๆ ที่ผมคาดเดาว่าเป็นคู่แข่ง เช่น พีปมาจากแผนก  
วางแผนกลยุทธ์ที่ทีมครีเอทีฟมักหยอกล้อและพยายามจับคู่กับพีคิน  
อยู่เสมอ หรือพีแนน หนึ่งในเพื่อนสนิทที่อยู่ด้วยกันมายาวนาน  
ส่วนผม คนที่กำลังซื้อของคุณรินไว้ในมือ...

*FFAI : อั้น 10.39 AM*

*FFAI : แบตเตอรี่เนี่ยมันต้องทำยังไงวะ 10.40 AM*

• • • • •

## **TWITTER**

*@ihateworkday*

*16 Nov 2020 • 8.18 PM*

*โลกบังคับให้ฉันต้องร้าย*

ผมเป็นมนุษย์ชั้นเดียวครับ...

ไม่คิดอะไรซับซ้อน ไม่ชอบโกหก ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว  
หรือลูกล่อลูกชนอะไรเลย นั่นทำให้ผมถูกคนอื่น ๆ ในทีมบ่นอยู่เสมอ  
เพราะการจะเป็นเออิที่ดีได้ ทักษะการพูด การเจรจาต่อรอง รวมถึง  
การโน้มน้าวใจเป็นสิ่งสำคัญมากทีเดียว

แต่วันนี้ คนชื่อ ๆ คนนี้ต้องวางแผนการบนพื้นฐานของกลโกง  
ที่เพื่อนเตรียมไว้ เพื่อให้ตัวเองได้มีตัวตนในสายตาของผู้ชายที่หลง  
รักมาตลอด

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะ...

อย่าว่าแต่ข้ออ้างตอนที่ถูกจับได้ว่าเป็นบัตรเดอ์เนียนของเขา  
เลยครับ แค่จะเทศเขาด้วยอะไร ผมยังนึกไม่ออกเลยด้วยซ้ำ

AUN+ : ฝ่าย 8.20 PM

AUN+ : พรุ่งนี้เยี่ยมสายชาร์จไนต์บู๊ก

หน่อย 8.20 PM

AUN+ : ของกูแม่งพัง ชาร์จไม่เข้า 8.21 PM

FFAI : อ่าว บอกไอทีรียัง 8.21 PM

AUN+ : โลงนไปแล้ว แม่งยังไม่อ่าน 8.22 PM

FFAI : เตี่ยวูกูทิ้งไว้ให้ที่ออฟฟิศ

ยังไม่กลับพอดี 8.22 PM

AUN+ : ดึกแล้ว มึงทำอะไรอยู่ 8.22 PM

FFAI : ทำฟรีเซนต์ พรุ่งนี้มีประชุม

ที่ออฟฟิศลูกค้า 8.23 PM

AUN+ : ก็โหมง 8.23 PM

สิบโมงเช้า

ผมนัดลูกค้าไว้เวลานั้น...

ต้องขอบคุณไอ้อันครับที่ช่วยเตือนสติ เพราะตอนนี้เป็นเวลา  
สองทุ่มกว่าแล้ว ถ้ายังไม่หยุดเวินเว้อ ผมคงต้องนอนค้างที่นี้แน่ ๆ

“ยังไม่กลับหรือ”

อู๊ย! สะดุ้งเลยครับ...

และตามมาด้วยการเปลอกถันหายใจเมื่อรู้สึกว่เสียงที่ได้ยิน

เมื่อครุ่นน่าจะเป็นของ...

พีคิน

“เอ๋อ...”

คนอะไรเนี่ย...ทำงานมาตั้งแต่เข้ายันดึกยังดูห่อขนาดนี้

“ยังพี่ งานยังไม่เสร็จเลย”

“ไม่มีใครอยู่แล้วนะ เหลือมีงคนเดียวแล้วเนี่ย”

ผมกวาดสายตาไปรอบ ๆ และพบว่าทั้งออฟฟิศว่างเปล่าจริง ๆ ตามที่พีคินบอก แยกว่านั่นคือกระเป๋าเบ้ที่เขาสะพายอยู่ เพราะมันบ่งบอกว่าเขาเองก็กำลังจะกลับบ้านเช่นกัน

คงต้องทำใจแหละครับ ก็นงานยังไม่เสร็จนิ

“ไม่เป็นไรพี่ ผมต้องไปพรีเซ็นต์งานพรุ่งนี้เช้า ยังไงก็ต้องทำให้เสร็จ”

“อีกเยอะมั๊ย”

“ก็...ไม่เยอะมากหรอกพี่”

เขาพยักหน้าเบา ๆ หลังจากประโยคที่ผมเข้าใจว่าน่าจะเป็นบทสนทนาสุดท้ายของเรา แต่ระหว่างที่ผมกำลังคิดหาคำว่าลา พีคินกลับดึงเก้าอี้ล้อเลื่อนจากโต๊ะทำงานที่อยู่ข้างกันเข้ามาใกล้ แล้วทิ้งตัวลงบนนั้น

“แล้วพี่ไม่กลับเหรอครับ” ผมถามตามตรงเมื่อเห็นว่าเขาเอนหลังพิงพนักแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือถือออกมาดเล่น

“ก็อยู่เป็นเพื่อนไง”

และนั่นคือคำตอบของเขาครับ คำตอบที่ทำให้ผมตีใจจนอยากจะกรี๊ดร้องออกมา

“เอ๊ยพี่...” แต่ก็ทำได้แค่คัดค้านเบา ๆ ด้วยความเกรงใจ “ไม่เป็นไร มันไม่เยอะจริง ๆ”

“ก็ไม่เยอะไง กูถึงอยู่” เขาหันมาทางผม แล้วเผยยิ้มน้อย ๆ อย่างยียวน “ถ้ามีงบอกเยอะ กูเผ่นไปนานแล้ว”

ผมไม่ได้พูดอะไรอีกหลังจากนั้น แต่เชื่อเถอะ...

เงินจนจะเป็นลมอยู่แล้ว

แต่เพราะแสดงออกทางสีหน้าไม่ได้ ผมจึงกดแป้นพิมพ์เพื่อระบายความรู้สึกผ่านทางทวีเตอร์ ซึ่งเป็นโซเชียลมีเดียเดียวที่ผมไม่เคยเปิดเผยต่อเพื่อนร่วมงานคนไหนเลยแม้กระทั่งไอ้จัน

### TWITTER

@ihateworkday

16 Nov 2020 • 8.40 PM

เธอเข้ามาวนเวียน เธอเข้ามาหา

เธอให้วันเวลากับฉันมากไป

เราใกล้กันบ่อย ๆ ทำให้ฉันไหว

เธอไม่คิดอะไร ยิ่งทำให้ฉันกลัว

ใช่ครับ มันคือเนื้อเพลง...

เก่ามาก ๆ เลย ขออภัยสำหรับคนที่เกิดไม่ทันด้วยครับ

“อยู่ดี ๆ เดี่ยวก็ได้เจอบ้านบุญช่วยหรือ?”

“ฮะ!?” มัวแต่เงิน ไม่ทันได้ฟังเลยว่าพี่คืนพูดถึงใคร “ใครนะพี่”

“แม่บ้านไง” เขาหันหน้ามาทางผม “ที่เคยทำให้ออฟฟิศเราอะ”

นี่ก็ออกแล้วครับ...หญิงวัยกลางคน รูปร่างอวบ ผิวคล้ำแดด ผมสั้นตัดหยิก หนึ่งในแม่บ้านประจำอาคาร ที่พี่แนนแอบจ้างงานพิเศษให้มาทำความสะอาดในบริษัทของเรา

แต่ไม่รู้เลยว่าชื่อบุญช่วย

“อ้อ” จะว่าไป ผมก็ไม่เห็นป้าเขามาสองสามวันแล้วนะ “เออ... เขาไปไหนแล้วอะพี่”

“โดนไล่ออกไปแล้ว” พี่คืนเริ่มเล่าเรื่องราวแม้จะยังไม่ละสายตา



จากโทรศัพท์ “แกป่วยๆ อะ ชอบหาว่าพนักงานออฟฟิศดูถูกเหยียดหยามแก อยู่ๆ ก็ตะโกนด่าคนที่เดินผ่านไปผ่านมา สาวๆ ชั้นลิบเกล้าโดนกันถ้วนหน้าเลย”

สาว ๆ ชั้นลิบเกล้า

ใช่ครับ... นั่นคือศิษย์เวิร์ดเดียวที่ผมจับใจความได้

ทำไมพีคินถึงรู้ว่าสาว ๆ จากชั้นลิบเกล้าเจออิทธิฤทธิ์ของปาบุญช่วย หรือว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขาและผู้หญิงจากบริษัทเครื่องสำอางคนนั้นไม่ได้ขาดสะบั้นเหมือนที่เคยได้ยินมา

“น่ากลัวนะ” ไม่ใช่ปาบุญช่วยหรอก... ที่ผมหมายถึง

“ที่เหี้ยกว่านั้นคือ...” ยัง... ยังเล่าต่ออีก ไม่รู้ตัวเลยสินะว่าแฟนมโนคนนี้กำลังรู้สึกแหวงแค่ไหน “มีคนเห็นว่าป่าแกกำลังจะเอาน้ำยาภูฟื้นในใส่ในตู้กดน้ำดื่มของสำนักงานนิติบุคคล”

“เฮ้ย! โอเค... ยอมแล้วครับ พักเรื่องหึงหวงไว้ก่อน “โหดมาก”

“นั่นแหละ บริษัทก็เลยไล่ออกไป” แต่สีหน้าของพีคินยังคงเรียบเฉย คิดว่าเขาคงได้ยินเรื่องนี้มาสักกระยะแล้ว

“แต่ไม่มีใครเป็นอะไรใช่ไหมพี”

“ไม่อะ” พีคินส่ายหน้า “โชคดีนะ ที่ป่าแกยังเลือกจัดการนิติฯ ก่อน ถ้าเลือกออฟฟิศเราก่อน แม่ตายห่ากันยกชั้นแน่”

นั่นสิ... บริษัทนี้ก็มิตู้กดน้ำดื่มเหมือนกันนิ

“เออมีง” เขาลดโทรศัพท์ในมือลงแล้วหมุนเก้าอี้มาทางผม “เรื่องไอ้ผั่งนี่ยังไงวะ เห็นวันนั้นแม่ตีกับพีแหม่ม เสียงดังอย่างกับฟ้าผ่า”

เพิ่งรู้ว่าพีคินนี่ก็ซี้เมาท์เหมือนกันนะเนี่ย ผมก็ดันทำงานอยู่ในแผนกที่ต้องออกไปพบลูกค้าแทบทุกวันซะด้วย เลยไม่ค่อยได้ยินข่าวซุบซิบในออฟฟิศเท่าไร

จะมีก็แต่เรื่องนี้แหละ... ที่พอจะช่วยต่อบทสนทนาของเราให้ยาวขึ้นได้บ้าง

“ผมก็ไม่ค่อยรู้หรอกพี่” เพื่อไม่ให้พี่คิดตกใจและมองผมเปลี่ยนไปจากเดิม ผมต้องเล่าเรื่องของไอ้ผิ้งอย่างเป็นทางการและไม่ใส่อารมณ์ “แต่ช่วงหลัง ๆ งานมันและมากเลย เบี้ยวนัดลูกค้า ทำไบเซนธราคาผิดส่งอาร์ตเวิร์ก (Artwork) ให้ลูกค้าผิดเจ้ายังมีเลย”

พี่คิดหัวเราะเบา ๆ ทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าเขาเองก็เคยร่วมงานกับไอ้ผิ้งอยู่ไม่น้อย

“ทีมพี่ดีลังานกับมัน มีปัญหาบ้างมั้ยะล่ะ”

“โห...จะเหลือเธอ” พี่คิดสวนคำ “บริฟมั่วเหี้ย ๆ สิ้นคำออกใหม่ของที่พลัสเป็นขานมไข่มุก แม่บอกล้อเดือว่าเป็นขานมเฉย ๆ แถมเลือกให้ใส่แบ็กกราวด์เป็นทุ่งซาเซียวอีก ไอ้ห่าเอ๊ย...”

โอเค ผมเจอคนที่โกรธไอ้ผิ้งพอ ๆ กับพวกเราชาวเออีแล้วครับ...

แต่ผมเข้าใจเขานะ เพราะถ้าครีเอทีฟได้รับการบริฟที่ไม่ถูกต้อง งานที่เขาออกแบบก็จะผิดไปจากความตั้งใจของลูกค้า ซึ่งแน่นอนลูกค้าไม่มีทางยอมรับ เท่ากับว่าเขาต้องกลับมาแก้ไขงานชิ้นนั้นใหม่เสียทั้งเวลาและอารมณ์โดยไม่จำเป็น

“ใจเย็นพี่” ผมพูดกลั้วหัวเราะ “เออ แต่ว่าอาร์ตเวิร์กล่าสุดที่ผมเห็นในอีเมลเป็นรูปขานมไข่มุกแล้วนิ”

“เออดิ ไอ้เดือแม่่งแก้ให้ทั้งคืนเลย”

“แล้วพี่อะ”

“ก็นั่งอยู่ข้าง ๆ มันนั่นแหละ”

ใช่ครับ...เขาเป็นคนแบบนั้น ใสใจเพื่อนร่วมงานและน้อง ๆ ในทีมอยู่เสมอ ซึ่งผมคงจะชื่นชมเขามากกว่านี้แน่ ๆ ถ้าคำตอบเมื่อครู่ไม่ได้ทำให้ผมรับรู้ความจริงที่ว่า ตัวเองไม่ใช่คนแรกที่เขาอยู่เป็นเพื่อนในเวลากลางคืน

เฮ้อ! ยังดีใจได้ไม่ถึงห้านาทีเลย

“เออ...แล้วใครบอกเรื่องนี้กับพี่เหม่มวะ”

“ก็คงเป็นลูกค้าสักเจ้าแหละ ส่วนใหญ่เขาก็รู้จักพี่เหม่มกันหมด”

เขาพยักหน้าหงิก ๆ ก่อนจะหันมาทางผมอีกครั้งแล้วถามขึ้น  
ด้วยท่าทีชิงช้า “งานมีงเสร็จจริงเนี่ย เร็ว ๆ ดี มัวแต่เมาท์อยู่ได้”

ไอพีคินแกลังผมแล้วครับ...

แต่ผมชอบนะ เพราะมันทำให้รู้สึกที่เราสนิทกันมากกว่าเดิม  
“ก็พีอะ ชวนคุย”

เขาหัวเราะเบา ๆ แล้วยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูอีกทีเล่นอีกครั้ง  
ส่วนผมก็ปั่นงานอย่างเร่งด่วนทั้งที่รอยยิ้มน้อย ๆ ยังติดใบหน้า

เราสองคนทนอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดได้ไม่ถึงสามนาที ก็  
หาประเด็นใหม่ ๆ มาพูดคุยกันอีกรอบครับ แต่ครั้งนี้ผมไม่พลาด  
สองมือจึงกดแป้นพิมพ์และเลื่อนเมาส์ไปด้วยขณะที่ปากยังคงขยับ น่น  
ทำให้พีเซ็นแทชั่นของผมเสร็จเรียบร้อยภายในเวลาไม่นานนัก

โอเค...มาถึงขั้นตอนสุดท้ายแล้วครับ

ผมมองหาอุปกรณ์ที่ต้องใช้ และพบว่าทุกชิ้นถูกวางไว้ใกล้ตัว  
ทั้งสมุดบันทึก เครื่องเขียนที่จำเป็น รวมถึงโน้ตบุ๊กที่มีแบตเตอรี่อยู่เต็ม  
ก่อนจะเริ่มนึกถึงการฝึกซ้อมพีเซ็นตีให้คล่องแคล่ว แต่ถ้าขึ้นทำตอน  
นี้คงถูกพีคินที่นั่งรออยู่ด่ายาวแน่ ๆ จะกลับไปถึงบ้านแล้วค่อยเปิด  
เครื่องอีกครั้งก็คงไม่ใช่วิธีที่ดีนัก เพราะผมต้องทิ้งสายชาร์จไว้ให้อัสน์  
ตามสัญญา เพราะฉะนั้น...

ปรีนตีพีเซ็นแทชั่นออกมาเป็นกระดาษดึกว่า

“แป้นนะพี จะเสร็จแล้ว” ผมพูดกับพีคินที่ยังคงเล่นเกมใน  
โทรศัพท์อย่างตั้งใจ พลังกดปุ่มสั่งพิมพ์แล้วลุกขึ้น ก่อนจะเดินไปยัง  
ห้องปรีนเตอร์เพื่อหยิบเอกสาร...

อย่าเพิ่งงงงง!

กลับมานั่งแทบไม่ทันเลยครับ ลืมไปซะสนิทเลยว่าหน้าจอ  
คอมพิวเตอร์ในขณะนี้เต็มไปด้วยทวิตเตอร์...เว็บบอร์ดอันดับหนึ่ง  
เฟซบุ๊ก...ที่ยังคงแสดงผลการค้นหาข่าวชั้นสิบเก้าคนนั้นจากเพื่อน  
จำนวนเกือบสองพันคนของพีคิน และที่สำคัญ...

จีไลฟ์ (G-Live)

มีใครเคยเล่นมั้ยครับ...

คล้าย ๆ กับแอปพลิเคชั่นทั่วไปที่รวมคลังรูปภาพ การถ่ายทอด  
สดของผู้ใช้งานและการหาคู่เดทเข้าไว้ด้วยกันครับ เพียงแต่ว่ามันถูก  
พัฒนาขึ้นมาเพื่อเกย์โดยเฉพาะ

และใช่ครับ...ผมมีแอคเคานต์ที่เต็มไปด้วยรูปภาพและคลิป  
วิดีโอจากการไลฟ์

เพื่อไม่ให้คุณตกใจ ผมขอไม่บรรยายถึงลักษณะของรูปหรือ  
กิจกรรมในแต่ละคลิปแล้วกันนะครับ เขาเป็นว่า ไม่ว่าผมจะช่วยตั...  
เอ่อ...หรือทำอะไรบ้างก็ตาม ผมถ่ายไว้เฉพาะช่วงลำตัว ไม่มีใบหน้า  
ของตัวเองติดอยู่ในภาพแน่นอน สบายใจได้ครับ

แต่ถึงเป็นแบบนี้ ผมก็ต้องปิดมันอยู่ดี

“ผมไปเอากระดาษที่ปริ้นต์ไว้ก่อนนะพี่”

“เออ ๆ” เขาพยักหน้า “เกมกูก็จะจบแล้ว”

ผมเดินมาที่ห้องปริ้นเตอร์อย่างสบายใจ แต่กลับพบว่าปริ้น-  
เตอร์ทุกเครื่องถูกปิดสวิทช์ลงแล้วตามนโยบายประหยัดพลังงาน และ  
แม้ว่าจะกดปุ่มเปิดเครื่อง เอกสารที่สั่งปริ้นต์ไว้ก็ไม่ออกมาอยู่ดี

เฮ้อ! เสียเวลาซะมัด

“ไม่ได้หรอก” พี่คินตะโกนถาม เมื่อผมเดินออกจากห้องโดยไม่มี  
เอกสารติดมือมาด้วย

“ปริ้นต์ไม่ออกอะพี่” ผมตอบกลับไป ก่อนจะเห็นว่าคู่สนทนา  
ชะเงว่หน้าไปทางโน้ตบุ๊กของผมแล้วโบกมือไหว ๆ

“มึงไปรอ เดี่ยวกูกดให้”

ถ้าจะน่ารักขนาดนี้...

...

..

.

เพลงต้องเปิดต่อแล้วครับ!

**TWITTER**

@ihateworkday

16 Nov 2020 • 9.38 PM

อย่าดีกับฉันเลย เธออาจไม่รู้

นับวันยิ่งรักเธอเต็มหัวใจ

อย่าดีกับฉันเลย ฉันไม่ยอมหวังจนเกินไป

ฉันยังไม่พร้อมจะห้ามใจ

• • • • •

**LINE GROUP – V Nine Staff**

Yourlittlenanny : ไหน ๆ ใครได้ของขวัญจาก

บัตเตอร์แล้วบ้าง 12.55 PM

Yourlittlenanny : อย่าลืมถ่ายรูปมาอวดกันนะคะ 12.56 PM

อ่าว! เขาเริ่มเล่นกันแล้วหรือ

ผมเพิ่งกลับมาถึงออฟฟิศเอง ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันเลย  
เนี่ย...

“เฮ้ย! ไข่ฝาย...”

ผมหันไปมองตามเสียงที่คุ้นเคย ก่อนจะพบกับพี่คินที่กำลังก๊วก  
มือถี่ ๆ “มานี่หน่อยดิ”

วันนี้เขาสวมแว่นตาเลนส์ใสสำหรับกรองแสงจากจอคอมพิวเตอร์ด้วย ดูหล่อไปอีกแบบ

“มีอะไรพี่” ผมจึงเดินตามการชักชวนของเขาเข้าไปในแผนก  
ครีเอทีฟอย่างว่าง่าย ทั้งที่ตัวเองยังไม่ได้เก็บสัมภาระเลยด้วยซ้ำ

“อันนี่ปริ้นต์แอดของซิกเกินฟรายด์ แก่ตามบริฟของไอ้ผั่งก่อน  
ที่มันจะลาออกไป ภูเขาเสร็จมาสองวันแล้ว แต่ลืมให้มึงดู”

น่าจะเป็นวันที่เขาบอกว่าจะเดินมาหาผม แต่ถูกการประชุมของ  
พีแนชตัดจังหวะซะก่อน

“แล้วจะให้ผมส่งอีเมลให้เขาเลยมัยพี”

“กูไม่รู้ว่าไอ้ผั่งมันบริฟถูกรีเปล่าอะดิ”

“เออก็จริง...” เจองานซาเวียพร้อมดื่มที่น้องเต๋อแก้ไขข้ามคืน  
เข้าไป พีคินก็คงเซ็ดอยู่เหมือนกัน

“มึงเคยคุยกับเขารึยัง”

“ยังเลยพี ดุ้มัยอะ”

“ก็...นี่ๆ นะ ไม่คุยเล่น ดูเจ้ายศเจ้าอย่างหน่อย” เขาเงยไป  
สักครู่ ก่อนจะพูดต่อ “แต่เขาคงชอบมึงแหละ”

“ทำไมอะ” หัวใจเต้นตึกตักเลยครับ แค่เขาคิดว่าผมมีอะไร  
บางอย่างที่คนอื่นอาจจะชื่นชอบ ผมก็ดีใจแล้ว

แต่คำตอบที่ผมได้รับ...

“ก็น่ามึงซื่ออะ” ฟังดูแปลกๆ นะ “ไม่น่าจะหลอกใครได้ เขาก็  
คงไว้ใจแหละ”

นี่ชมหรือด่าเนี่ย...

“เออจ้ มึงเข้าไปแนะนำตัวว่าเป็นเออีใหม่ แล้วเองานนี้ให้เขา  
ดูด้วย เตียวกูปริ้นต์ให้ มีอะไรก็ให้เขาแก้มาเลย”

“โอเค ได้พี” ผมรับคำ

“เตียวกูจุดไว้ก่อนว่าต้องปริ้นต์ออกมาให้มึง” เขาพูดแล้วฉีก  
หน้ากระดาษแผ่นหนึ่งออกจากสมุดบันทึกคู่มือ เขียนด้วยลายมือที่แทบ  
อ่านไม่ออก ก่อนจะใช้อีกมือดึงสก็อตเทปขึ้นสั้นๆ เพื่อติดกระดาษ  
แผ่นนั้นเข้ากับพาร์ทิชันตรงหน้า

ทำไมมันดูยุ่งยากจัง น่าจะมีอุปกรณ์สำนักงานสักชิ้นรีเปล่าที่  
เข้ามาทดแทนวิธีพื้นบ้านแบบเมื่อครู่ได้ มันควรจะเป็นกระดาษแผ่น

เล็ก ๆ ที่มีเทพกาวอยู่ด้านหลัง...

อ้อ!

โพสต์อีท

...

..

.

ฉันผมนี่ก็ออกแล้วครับ...

ว่าของขวัญชิ้นแรกที่บัดเดอร์เนียนคนนี้จะให้พี่คินคืออะไร

• • • • •

## TWITTER

@ihateworkday

17 Nov 2020 • 7.12 PM

หวังว่าของขวัญจะถูกใจเธอ

“อีกนานมั๊ย” ใช้อันกอดดอกแล้วมองมาที่ผมอย่างหงุดหงิด “กูหิวข้าว”

“แป๊บหนึ่ง จะเสร็จแล้ว”

แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ค่อยเชื่อผมเท่าไร จิ้งกัวยาว ๆ เข้ามา ยืนข้าง ๆ แล้วพูดขึ้น “มึงเอาแบบธรรมดาเหอะ สักสองไซซ์กำลังดี”

ผมมองตามการเบ้หน้าของมันไปทางด้านขวา และพบกับ ชั้นวางที่บรรจุกระดาษโพสต์อิทรูปทรงสี่เหลี่ยมไว้หลากหลายขนาด แถมยังมีสีให้เลือกมากมายทั้งเหลืองสะท้อนแสง ชมพูสะท้อนแสง ส้มสะท้อนแสง และเขียวสะท้อนแสง... จ้องอีกสักนาทีคงตาบอด

“แบบนี้เบิกเอชอาร์ก็ได้ปะ” ผมหันไปตัดพ้อ “มันธรรมดาไปอะ”

มันจึงก้มลงมองกระดาษรูปขนมอบปังและคัพเค้กแล้วเหลือบมอง

ผม “ถ้าพี่เขากลับมาใช้แบบนี้ มึงได้เพื่อนสาวเลยนะฟาย”

ทำไมล่ะ...มันดูไม่แมนเลยเหวอ

“มึงวาง” มันเน้นเสียงแล้วดึงกระดาษเหล่านั้นออกจากมือของผม ก่อนจะแทนที่ด้วยโพสต์อิทขนาดประมาณครึ่งคืบโทนสีอ่อน “เอาเรียบๆ เชื้อกู อันใหญ่สีอ่อน อันเล็กสีสดๆ แล้วก็เอาแบบแฟล็กซ์ที่ใช้คั่นหน้าหนังสือไปด้วย”

นี่ผมเถียงอะไรไม่ได้แล้วไซ้มัย...

“กูไปเยี่ยมก่อน เสร็จแล้วจะรออยู่หน้าแคชเชียร์ รีบตามไปล่ะ”

มันเดินไปแล้วครับ...

ไม่ถามความเห็นของผมสักคำ

โอเค ผมควรจะเชื่อมันแหละ มันสนิทกับแก๊งครีเอทีฟ นิสัยก็คล้ายๆ กั...

ดีด!

เสียงเตือนข้อความทางไลน์ครับ

ขอให้ไม่ใช่เรื่องงานเถอะ ผมอยากกลับบ้านแล้ว

*BUDDER added you by phone number*

ใครอะ ลูกค้าเหวอ

อ้อ หรือว่า...บัตเตอร์ หมายถึงคนที่จับสลากได้ชื่อผม แสดงว่าผมกำลังจะได้รับของขวัญแล้วสินะ

แล้วก็...

กำลังจะให้ของขวัญที่คืนในฐานะบัตเตอร์เนียนด้วย

อย่างหลังนี่แหละ ตื่นเต้นมาก ๆ เลย

เป็นกำลังใจให้ผมด้วยนะครับ

• • • • •



**TWITTER**

@hateworkday

18 Nov 2020 • 6.49 AM

ความรักมักผลักดันให้เราทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาตลอดชีวิต  
เช่น การตื่นเช้า เป็นต้น

เพราะตั้งใจจะนำของขวัญมาวางไว้บนโต๊ะทำงานของพีคินโดยไม่  
ไม่ให้ใครจับได้ ผมจึงต้องมาถึงออฟฟิศเป็นคนแรก

และใช่ จะเป็นคนแรกได้...

มันต้องเช้ามาก ๆ

ผมยกนิ้วชี้ออกจากเครื่องสแกนลายนิ้วมือเมื่อได้ยินเสียง  
สัญญาณ ก่อนที่ประตูกระจกจะเปิดกว้างเชื้อเชิญให้ผมเข้าไปในฐานะ  
พนักงาน

เป็นไปตามคาดครับ...พื้นที่ทำงานว่างเปล่าไร้ผู้คน ไฟทุกดวง  
ยังคงปิดสนิท นั่นทำให้ผมเดินไปยังโซนครีเอทีฟได้อย่างสบายใจ ก่อน  
จะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเพื่อมองเวลาบนหน้าจอ

ยังไม่เจ็ดโมงเช้า...

ผมจึงคิดว่าจะกลับลงไปที่ชั้นใต้ดิน นอนหลับในรถของตัวเอง  
สักงีบ เดินไปซื้อกาแฟจากร้านประจำ แล้วค่อยขึ้นมาที่นี่อีกครั้ง ถึง  
ตอนนั้นก็คงจะได้เวลาเริ่มงานพอดี

ผมวางถุงพลาสติกใสที่บรรจุกระดาษโพสต์อิทหลายขนาดและ  
สีลงบนโต๊ะทำงานของพีคิน ก่อนจะหยิบกล่องไม้สีอ่อนออกจาก  
กระเป๋า

ผมเตรียมการมาเป็นอย่างดีครับ หากเขียนข้อความด้วยลายมือ  
ของตัวเอง คงถูกจับได้ตั้งแต่วันแรก ผมจึงซื้อตรายางตัวอักษรภาษา  
อังกฤษที่มีน้ำหนักในตัวมาด้วยหนึ่งชุดใหญ่ และในตอนนี้ผมก็กำลัง  
กดมันลงบนเศษกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะเพื่อสร้างคำที่ตั้งใจไว้

‘มึงต้องบอกให้ชัดว่าของมาจากบัตรเครดิตเนี่ยน เพื่อไม่ให้พีคิน  
จำสับสนกับบัตรเครดิตจริง’

ไอ้อันแนะนำผมไว้แบบนั้นระหว่างที่เรากำลังทานมื่อค่า  
และนั่นทำให้ข้อความของผมเป็นแบบนี้...

### ‘FROM YOUR FAKE BUDDER’

• • • • •

AUN+ : ฝ่าย 9.38 AM

AUN+ : มึงอยู่ไหน 9.38 AM

ผมนอนเพลินไปหน่อยครับ กว่าจะเดินไปซื้อกาแฟ กว่าจะกด  
ปุ่มเรียกลิฟต์เพื่อขึ้นมายังชั้นลิบแปด ก็เลยเวลาเช้างานมาส์กพักแล้ว

FFAI : กำลังเข้าไป 9.39 AM

ผมพิมพ์ข้อความตอบกลับไปขณะเดินผ่านประตูกระจกด้าน  
หน้าออฟฟิศ ก่อนจะได้ยินเสียงโห่ร้องและมองเห็นแผ่นหลังของเพื่อน  
ร่วมงานหลายคนที่กำลังทำตัวเป็นไทยมุง

และใช่ เจ้าของเสื้อเซ็ตสีเขียวเข้มนี้ต้องเป็นไอ้อันแน่ ผมจึง  
สะกิดไหล่ของมันเบา ๆ แล้วส่งสายตาเข้าไปสำรวจสถานที่เกิดเหตุ  
ตรงหน้า ก่อนจะพบว่า...

ของขวัญที่ผมเพิ่งนำมาวางไว้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาถูกเทออก  
จากถุงใส่โดยใครบางคน เขาแกะห่อพลาสติกแล้วดึงโพสต์อิทออกจาก  
ทุกปีก เขียนคำสั้น ๆ ลงบนนั้นด้วยปากกาหมึกซึมหัวตัด และแปะเรียง  
ไว้บนพาร์ทิชันที่กั้นโต๊ะทำงานของพีคิน โดยไม่ลืมหิดเศษกระดาษที่มี

ข้อความจากตารางของผมเข้าไปด้วยเป็นครั้งสุดท้าย

“เอาแล้วเว้ย...” เสียงตะโกนโหวกเหวกเพื่อหยอกล้อเจ้าของ  
โต๊ะยังคงดังขึ้นอย่างสนุกสนาน “เฮียเราโคตรฮอตอะ...”

ขณะที่ไออันหันมาถามผมด้วยเสียงลอดโรฟัน “ไม่ใช่มึงใช่มัย”

แน่นอน...ไม่ใช่ฝีมือของผม หากแต่ความตื่นตระหนกทำให้ผม  
ยังคงยืนนิ่งและปล่อยให้กลุ่มคำที่เรียงต่อกันเป็นประโยคตรงหน้า  
สะท้อนแวดตาอยู่แบบนั้น

...

..

.

**‘เรา’ ‘แอบ’ ‘ชอบ’ ‘นาย’ ‘มา’ ‘นาน’ ‘แล้ว’**

**‘FROM YOUR FAKE BUDDER’**

# - บทที่ 03 -

## FAI'S PART

**AUN+ : ภูจะไปเข้าห้องน้ำ เดินผ่านแผนกตรีเอทีฟ**

พวกนั้นก็เลยเรียกภูเข้าไปดู 10.02 AM

AUN+ : ซ็อกเลย 10.02 AM

ไออันกำลังเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ให้ผมฟังทางไลน์ เพราะน่าจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยจากการได้ยินของคนอื่นมากที่สุด

FFAI : แล้วเขาเห็นคนทำมัยวะ 10.03 AM

AUN+ : ไม่ 10.03 AM

AUN+ : เขาบอกว่ามาถึงก็เป็นแบบนี้แล้ว 10.03 AM

ประโยคบอกความในใจที่ตันปิดท้ายด้วยข้อความจากการป้อน  
ตรายางของผม ไม่ว่าใครที่ได้พบเห็นก็คงคิดไปในทิศทางเดียวกัน...

FFAI : คนต้องคิดว่าบัดเดอร์เนียน

แอบชอบพีคินแนวๆ 10.04 AM

AUN+ : ซิ่งแบตเตอรี่เนี่ยนคือมึง 10.04 AM

ใช่...เพราะแบตเตอรี่เนี่ยนคือผม  
นี่มันหายนะชัด ๆ

FFAI : นึกูถูกสวมรอยเหรวะ 10.05 AM

AUN+ : แต่ไม่มีใครรู้ว่า เป็นมึงนะ 10.05 AM

FFAI : หรือว่ามันตั้งใจจะสวมรอย

เป็นแบตเตอรี่เนี่ยนของพีคินแทนกู 10.06 AM

AUN+ : แล้วมันจะสวมรอยเป็น

แบตเตอรี่เนี่ยนแทนมึงทำไมวะ 10.06 AM

AUN+ : ไม่มีเงินซื้อโพลสต้อทเหรว 10.07 AM

นั่นสิ นอกจากจะไม่ต้องเสียเงินซื้อของขวัญเองแล้ว ผมนี่ก็ไม่  
ออกเลยว่าแบตเตอรี่เนี่ยนตัวปลอมจะได้ประโยชน์อะไรจากการกระทำ  
ในครั้งนี่

แต่ยังไม่ทันที่บทสนทนาของเราทั้งคู่จะจบลง เสียงหนึ่งกลับดัง  
ขึ้นชัดเจนหะ

“ฝ่าย...”

นั่นทำให้ผมสะดุ้งโหยง ก่อนจะผลอกลิ้นหายใจเมื่อพบว่าคนที่  
ยืนอยู่ตรงหน้าผม...

พีคิน

“ว่างปะ”

ตามมาด้วยการดันทันน้ำลายอีกใหญ่ลวงคอเมื่อสีหน้าของเขาใน  
วันนี้ดูเรียบเฉยจนเกือบกลายเป็นจุดัน

“ขอคุยด้วยหน่อย”

แถมคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขาคือ เดียว ลูกน้องในแผนกครีเอทีฟที่

มีรอยสักเต็มสองแขนและห่วงวงกลมสีเงินทั่วไปหูและปลายจมูก  
น่ากลัวมากครับ...

ถ้าไม่ติดว่าเขาเป็นพนักงานในบริษัท ผมจะโทร.แจ้งตำรวจ  
ตอนนี้เลย

“อ...เอ่อ...ได้ ๆ พี่” แต่ต้องทำที่เป็นใจดีสู้เสือ ตอบรับพลาง  
พยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะทำมือถึงแก้อี้อที่อยู่ด้านหน้าโต๊ะทำงานเข้า  
มาใกล้เพื่อจัดเตรียมพื้นที่ให้พี่คินและผู้ติดตาม แต่พี่คินกลับหลมมอง  
ไอ้อันที่ยังคงนั่งนิ่งแล้วหันมาพูดกับผมอีกครั้ง

“คุณส่วนตัวได้ปะ”

• • • • •

### TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 10.13 AM

รู้สึกเหมือนกำลังถูกนำตัวเข้าเครื่องประหารหัวสุนัข

ผมเดินตามพี่คินและเดี่ยวไปทางห้องปรินเตอร์ด้วยใจโหวง  
ใบหน้าร้อนผ่าวเหมือนกับจะเป็นไข้ ทั้งที่ร่างกายสิ้นสะท้านด้วยความ  
หนาวเย็นจากเครื่องปรับอากาศในออฟฟิศ

เพราะฉะนั้น ถ้าคุณมียามอยู่ในมือ...

รบกวนส่งมาให้ผมเถอะครับ

แอ็ด!

พี่คินใช้แผ่นหลังดันประตูห้องเพื่อเปิดทางให้ผมเดินนำเข้าไป  
ภายใน

เขาต้องถามเรื่องโพสต์อีทแน่ ๆ...ต้องคิดว่าผมเป็นคนไหนแน่ ๆ...

ก็จะเป็นใครไปได้ละ ในเมื่อเขาได้รับโพสต์อีทหลังจากวันที่ผม

เห็นการจذبบันทึกข้อความด้วยเศษกระดาษติดกับสก๊อตเทปของเขา  
เป็นครั้งแรก

และถ้าเป็นแบบนี้...

เขาต้องคิดว่าผมชอบเขาแน่ ๆ

ใช่ครับ ผมชอบเขา แต่ผมไม่เคยคิดจะทำอะไรแบบนี้

และนั่นเป็นสิ่งที่เขาควรจะรู้...

เออวะ!

“เอ่อ...พีคิน...คือ...”

ผมควรจะบอกเขาว่าโพสต์อิทนั้นเป็นของผม ผมซื้อให้เขา  
เพราะต้องการขอบคุณที่เขาอยู่เป็นเพื่อนผมในคืนนั้น แต่ไม่ได้เขียน  
ข้อความอะไรลงไปเลยจรี...

“ไอ้อันมันชอบแตกอะไรวะ”

“ฮ...ฮะ!?...”

ผมหูฟาดรีเปล่าครับ...

เมื่อครู่เขาถามว่าอะไรนะ

“คือ...” เดียวเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางนอนน้อมที่ขัดแย้งกับภาพ  
ลักษณะแบบสุดๆ “ผมเป็นบัดเดอร์ของพีคินครับ แต่นอกจากเหล่าแล้ว  
ผมไม่รู้เลยว่าเขากินหรือไม่กินอะไรบ้าง พีคินช่วยแนะนำหน่อยได้มั้  
ยครับ”

ถามจริง...เรื่องไอ้อันเนี่ยนะ...

โห...เกือบเป็นลม

“มันไม่กล้าถามตัวเอง” พีคินเสริมด้วยเหตุผลที่แท้จริง “เลยลาก  
กูมาด้วยเนี่ย”

“อ้อ” ผมหัวเราะแห้ง ๆ ก่อนจะตอบคำถามเมื่อรวบรวมสติกลับ  
คืนมาได้แล้ว “มันก็กินได้ทุกอย่างนะ แต่ที่เห็นบ่อย ๆ ก็คงเป็นกาแฟ  
ร้านป่าแมวอะ แล้วก็พวกขนมขบเคี้ยวทั่ว ๆ ไปแหละ”

“เอ่อ...แล้วกาแฟนี้ เมนูอะไรเหรอครับ”

“เอสเปรสโซ่เย็น” จำได้ขึ้นใจเลยครับ เพราะมันฝากผมซื้อบ่อยมาก

น้องเดียวพยักหน้าถี่ๆ แล้วยิ้มกว้าง “ขอบคุณมากครับพี่ฝ่าย”  
“อิมไม่เป็นไร” ผมตอบรับ แล้วเหล่มองพี่คินที่ยังคงยืนกอดอกฟังบทสนทนา

ใบหน้าหงิกงอหายไปแล้วครับ เหลือไว้แค่รอยยิ้มยียวนบนมุมปาก แสดงว่าที่มันเป็นขริมเมื่อครู่คือการแกล้งกันสินะ...

แต่เอาเถอะครับ ผมให้อภัยได้

“ไงพี่” ไหนๆ บัดเดอร์เนียนก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาอยากถามอยู่แล้ว  
นี่ฉันผมทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเหมือนเดิมแล้วกัน “ฮอตใหญ่แล้วนะ มีคนมาสารภาพรักแต่เช้า”

เหมือนคนที่ผายลมในลิฟต์แล้วต้องทำเป็นรู้สึกเหม็นเพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัยนั่นแหละครับ ผมต้องเข้าหาเขาแบบเดียวกับที่เพื่อนๆ ในแผนกครีเอทีฟได้ทำไปแล้วก่อนหน้านี้

“ฮอตอะไรล่ะ” เขาพูดกั๊กหัวเราะ ก่อนสะบัดหน้าไปทางน้องเดียว “กูว่าไอ้พวกเหี้ยนี่แหละ แกล้งกู”

“ไม่ใช่ผมนะเฮีย” เดียวโบกสองมือไปมาเพื่อปฏิเสธคำกล่าวหา แต่พี่คินไม่สนใจ ยังคงหันมาทางผมเพื่อพูดต่อ

“ไอ้พวกเนี้ย ต้องมีสักคนแหละที่เป็นบัดเดอร์เนียนกู หรือไม่มีก็มีคนเอาโพสต์อิทมาให้กูจริง ๆ แต่พวกมันเอาไปเขียนเล่น”

ชัดเจนมากครับ...

ว่าพี่คินไม่ได้รู้สึกตกใจกับข้อความเหล่านั้นเลย เขามั่นใจว่ามันเป็นแค่การหยอกล้อกันของกลุ่มเพื่อน นั่นเท่ากับว่าในความคิดของเขา บัดเดอร์เนียนอาจจะมีตัวตนหรือไม่ก็ได้ อาจจะเป็นใครก็ได้ หรือมีเหตุผลใดในการเทคก็ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าของขวัญชิ้นที่สอง รวมถึงชิ้นอื่นๆ ถูกส่งไปถึงมือเขาโดยไม่มีอะไรผิดพลาด...



บัดเดอร์เนียนคนนี้ก็กลายเป็นคนปกติซะมัย  
“เออ ไอ้ฝ่าย...” เสียงเรียกของพีคินปลุกผมจากภวังค์ “เมื่อกั  
มึงจะบอกอะไรกูรีเปล่า”

เมื่อก็...

หรือว่าจะหมายถึงคำที่ผมเกริ่นนำก่อนสนทนาความจริง

‘เอ่อ...พีคิน...คือ...’

แหงเลย...

“อ...เอ่อ...” ถ้าตอบว่าไม่มีอะไรแล้ว คงฟังดูแปลก ๆ ไซ้มัยครับ  
แต่ถ้าจะโกหกโดยการตอบเรื่องอื่นแทน ก็ควรจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง  
กับเขาพอสมควร...

อ้อ! นึกออกแล้วครับ โชคดีของผมที่ได้พูดคุยกับลูกค้าแบรนด์  
ซิกกันพรายด์ทางโทรศัพท์ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน

“ที่พี่บอกให้ผมเข้าไปแนะนำตัวกับลูกค้าอะ ผมนัดเขาได้แล้ว  
นะพี่ เป็นวันนี้ ประมาณสี่โมงเย็น” แล้วสมองของผมก็เริ่มแล่นอย่าง  
ไม่น่าเชื่อ... “แต่ผมไม่รู้จักใครเลยอะครับ ก็เลย...”

“จะชวนกันไปด้วยว้างั้น” เขาสวนคำอย่างรู้ทัน

“ครับ” ผมเผยยิ้มแห้ง ๆ “พีคินพอจะว้างมัยครับ”

“เออ ได้ เดี่ยวไปเป็นเพื่อน”

...

..

.

ทุกคนเข้าใจผมแล้วไซ้มัยครับ...

ว่าทำไมความรู้สึกที่ผมมีให้พีคินถึงไม่เคยลดน้อยลงไปเลย  
และคงไม่ว่าอะไรไซ้มัยครับ...

ถ้าผมจะขอเสียงเดินตามแผนการเดิมอีกสักครั้ง

## TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 10.31 AM

อยากมองเธอในแง่ร้าย ให้จิตใจได้หยุดพัก  
แต่ยิ่งมองเท่าไร มันช่างยิ่งตกหลุมในความรัก

• • • • •

AUN+ : ไม่เซ็ด? 10.44 AM

ไอ้อันส่งคำตอบกลับมาทันทีที่ผมบอกว่าจะกลับไปเป็นบัดเดอร์  
เนียนของพีคินอีกครั้ง

และไ้...ผมเปลอหัวเราะเสียงดังเลยละ

FFAI : 55555555 10.45 AM

FFAI : ก็พีเขาไม่ได้สงสัยนี่หว่า 10.45 AM

AUN+ : แต่กูก็คิดเหมือนพีคินนะ 10.46 AM

AUN+ : พวกครีเอทีฟแหม่งแกลังกัน

ประจำอยู่แล้ว 10.46 AM

เรื่องจริงเลยครับ...ทั้งกิจกรรมประจำเทศกาลต่าง ๆ และการ  
แกลังกันของพนักงานมักถูกแอบถ่ายเป็นคลิปวิดีโอ และถูกโพสต์ลง  
ในสื่อออนไลน์ต่าง ๆ หลังจากติดต่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว นั่นทำให้บริษัท  
ของเรากลายเป็นที่รู้จักของคนในวงกว้าง แถมยังสร้างภาพลักษณ์ที่ดู  
สนุกสนาน ดึงดูดนักศึกษารุ่นใหม่ไฟแรงที่เพิ่งเรียนจบให้ร้อนใจสมัคร  
งานกันเข้ามาอย่างคึกคัก

และไม่ต้องเดาเลยครับ ว่าคนกลุ่มไหนเป็นตัวตั้งตัวตีของเรื่อง

พวกนี้...

FFAI : อี๊กอย่าง 10.47 AM

FFAI : มึงอุตส่าห์คิดแผนบัดดี้เนี่ยนให้กู 10.47 AM

FFAI : ถ้ากูถอดใจไม่สานต่อ คงเสียดายแะ 10.48 AM

AUN+ : เออ ก็เอาให้เนี่ยนสมชื่อแล้วกันนะ 10.48 AM

AUN+ : กูชี้เกียจะตื่นตื่นด้วยแล้ว 10.49 AM

อยากจะบอกกับไอ้อื่นและทุก ๆ คนที่กำลังเอาใจช่วยผมอยู่ตอนนี้ละครับ ว่าไม่ต้องกังวลเลย เพราะของขวัญชิ้นที่สอง ผมเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี

FFAI : เออ ไม่ต้องห่วง 10.50 AM

FFAI : กูกำชับพนักงานไปแล้ว 10.50AM

AUN+ : งง 10.51 AM

AUN+ : พนักงานอะไรวะ 10.51 AM

พนักงานส่งสินค้าที่ผมดสั่งผ่านแอปพลิเคชันครับ เขากำลังไปรับโดนัทเคลือบน้ำตาลกล่องใหญ่จากร้านขนมชื่อดังเพื่อนำมาส่งให้พี่คิน

และใช่...เขาต้องบอกพี่คินด้วยว่า มาจากบัดเดอร์เนี่ยน

ผมหวังว่ารอบนี้คงไม่มีอะไรผิดพลาด เพราะของขวัญจะถูกส่งถึงมือ และจากข้อความโฆษณาโดนัทยี่ห้อนี้ที่พี่คินโพสต์ลงในเฟซบุ๊กส่วนตัว ผมมั่นใจว่ามันต้องสร้างความประทับใจให้เขาได้แน่นอน

แค่คิดก็ตื่นตื่นแล้วครับ...

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง พนักงานส่งสินค้าก็เดินทางมาถึงออฟฟิศครับ เหตุการณ์ดำเนินไปตามที่คิดไว้ พนักงานแจ้งข้อมูล

กับน้องอรที่นั่งประจำเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ น้องอรกดโทรศัพท์เพื่อเรียกพี่คินให้ออกไปด้านนอก พี่คินรับกล่องโดนัทและสารที่ผมฝากไว้ ก่อนจะเดินกลับเข้ามาด้วยรอยยิ้มกว้าง แล้วใช้มือหนึ่งป้องปากพลางตะโกนสั้น

“ได้ของขวัญแล้วครับ ขอขอบคุณบัตรเดออร์เนี่ยนมาก ๆ ครับ”

ยินดีครับ...

ดีใจที่พี่ชอบนะ

• • • • •

## TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 3.09 PM

ใกล้เกินกว่าที่จะพูดคำใดใดออกไป

ไม่ใกล้ขนาดนั้นหรอกครับ ผมก็ทวิตชะเว่อร์...

พี่คินฟังหลังแนบเบาๆ ฟังข้างคนขับที่ถูกปรับเอนจนแทบกลายเป็นเตียงนอน ส่วนผมอยู่บนที่นั่งหลังพวงมาลัย ขณะที่เรากำลังเดินทางออกจากบริษัทเพื่อไปพบลูกค้าด้วยกันเป็นครั้งแรก

แต่ระยะห่างแค่นี้...

ก็ทำให้ผมมีความสุขแล้วครับ

“เมื่อตอนเที่ยงพี่ได้อะไรอะ” เหมือนเดิมครับ ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อกลบเกลื่อนพิรุณ “ผมได้ยินเสียงตะโกน แต่ไม่ทันเห็นของ”

“โดนัท มาเป็นกล่องเลย” เขาตอบอย่างรวดเร็วแม้ว่าสายตายังคงจดจ้องหน้าจอโทรศัพท์ “แล้วมาจากร้านที่กูอยากกินด้วย โคตรดีใจอะ”

“อ้อ...แล้วเอามาด้วยรีเปล่าพี่” ผมถามขึ้นเมื่อไม่เห็นกล่องขนม

บนหน้าตักหรือเบาะด้านหลัง

“ไม่อะ กูทิ้งไว้ที่โต๊ะ ยังไงก็กลับออฟฟิศอยู่แล้ว ชี้เกียจออบไป  
หอบมา น้ำตาลแม่งละลายหมด”

ฟังจากเหตุผลที่ดูเหมือนจะผ่านการวิเคราะห์มาอย่างละเอียด  
ก็รู้สึกดีใจไม่น้อย เพราะมันบ่งบอกว่าเขาอยากทานขนมพวกนั้นจริงๆ  
แสดงว่าการที่ผมสืบค้นข้อมูลจากโซเชียลมีเดียของเขาทุกวันก็พอจะ  
มีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน

“ว่าจะขอชิมซะหน่อย”

“เดี๋ยวถึงออฟฟิศกูให้ชิ้นหนึ่ง”

แค่พีดินพูดคำว่าออฟฟิศ สมอของผมก็คำนวณเวลาโดย  
อัตโนมัติครับ กว่าจะถึงที่ทำงานของลูกค้า กว่าจะพูดคุยทำความรู้จัก  
กว่าจะนำเสนอผลงานที่เตรียมมา กว่าจะฝ่าการจรรยาบรรณติดขัดกลับไป  
ถึงบริษัท...

เกินสองทุ่มแน่ๆ

ถ้าเป็นแบบนั้น ผมก็จะได้ใช้เวลาอยู่กับเขาตั้งหลายชั่วโมง...

แค่คิดก็เขินแล้วครับ

ผมใช้ปลายเท้าแตะแท่นเบรกเมื่อมองเห็นดวงไฟสีแดงจากเสา  
สัญญาณไฟจราจร ก่อนจะเบรคเปลี่ยนเกียร์และดึงเบรกมือขึ้นทั้งที่ใจเริ่ม  
ลอยไปไกล

จะต่อบทสนทนาของเรายังไงดี ควรชวนเขาแะทานข้าวเย็น  
ติ่มมัย หลังจากประสบความสำเร็จกับของขวัญชิ้นล่าสุดแล้ว มีอะไรที่  
เขาอยากได้อีกหรือเปล่า

ดีด!

และใช่ครับ ผมคงจะฟังชานแบบนี้อีกสักพัก ถ้าเสียงเตือน  
ข้อความจากโทรศัพท์มือถือไม่ดังขึ้นขัดจังหวะ

ไ้อันสินะ...

ดีเหมือนกัน ผมจะได้ปรึกษามันซะเลย

*BUDDER : สวัสดี 3.26 PM*

อ่าว...ไม่ใช่  
นี่มันคนที่แอดไลน์มาเมื่อวันก่อน  
คนที่ผมคิดว่าน่าจะเป็นบัตเตอร์

*FFAI : สวัสดีครับ 3.27 PM*

*BUDDER : เราเป็นบัตเตอร์ของนาย 3.27 PM*

*FFAI : อ้อครับ 3.27 PM*

ใช่จริงๆ ด้วย...

*BUDDER : ชอบของขวัญมั๊ย 3.28 PM*

*BUDDER : อยากได้อะไรอีกรีเปลา 3.28 PM*

ของขวัญเหรอ...  
ผมยังไม่เห็นได้รับสักชิ้นเลย

*FFAI : นายเริ่มเทคเราแล้วเหรอ 3.29 PM*

*FFAI : เรายังไม่ได้ของขวัญเลย 3.29 PM*

ผมตอบไปตามตรง ขณะที่ผมมองเริ่มคิดหาสาเหตุที่น่าจะเป็นไปได้

เขาอาจจะเพิ่งนำของขวัญมาวางไว้หลังจากผมและพีคินออกมาหาลูกค้าแล้ว หรืออาจจะวางไว้ในที่ที่ผมไม่ทันสังเกต หรือที่ตกกว่านั้น เขาอาจจะวางของขวัญไว้ผิดโต๊ะ หรือว่าแท้จริงแล้วเขาอาจจะไม่ใช่บัตเตอร์ของผมเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่จำชื่อของผมสลับกับบัตตี้

ของเขา จึงแอดไลน์มาผิดคนเท่านั้น  
แต่คำตอบที่ได้รับ...  
มันห่างไกลจากที่ผมคิดไว้มาก

*BUDDER : ก็ความในใจบนโพสต์อีทีง 3.30 PM*

*BUDDER : เราแอบชอบนายมานานแล้ว 3.31 PM*

*BUDDER : เราเป็นคนเขียนเองแหละ 3.31 PM*

# - un ที่ 04 -

## FAI'S PART

*FFAI : นายทำแบบนั้นทำไม 3.33 PM*

ไม่ใช่ข่าวดีแน่นอนครับ ที่เจ้าของข้อความบนโพสดีอิที่ไม่ใช่แก๊ง  
ครีเอทีฟอย่างที่ผมและพีคินเข้าใจ แต่กลับเป็นบัดเดอ์ของตัวเอง  
ผมพยายามผ่อนลมหายใจเข้าออกให้ช้าลงสลับกับเหลือบมอง  
พีคินที่ยังคงจจจอยู่กับโทรศัพท์ของตัวเองเป็นระยะะ แม้ว่าบทสนทนา  
ของผมกับบัดเดอ์จะทำให้หัวใจเต้นรัวแรงจนแทบหลุดออกมา  
ข้างนอก แต่ผมจะแสดงอาการให้พีคินเห็นไม่ได้

*BUDDER : ก็นายชอบพีคินไม่ใช่หรอ 3.34 PM*

ฉิบหาย!  
มันรู้ได้ยังไง...

*BUDDER : เราก็เลยช่วยบอกพีคินให้ไง 3.35 PM*



มันสวมรอยเป็นบัตรเครดิตเนียน เพราะรู้ว่าบัตรเครดิตเนียนคือผม  
มันเขียนข้อความเหล่านั้นลงบนโพสต์อิท เพราะรู้ว่านั่นคือความในใจ  
ของผม

ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ แล้ว...  
นี่มันเป็นใครกันแน่

• • • • •

FFAI : ใช้อัน 8.21 PM

FFAI : ช่วยกู้ด้วย 8.21 PM

ผมส่งข้อความไปหาไอ้อันทันทีที่เดินมาถึงด้านหน้าออฟฟิศ  
หลังจากการพบกับลูกค้าเป็นครั้งแรกผ่านไปได้อย่างทุลักทุเล แน่ละ...  
ใครจะมีสติอยู่ได้ ถ้าต้องเจอกับบัตรเครดิตที่รู้ความลับของผมแบบ  
หมดได้หมดพุง แถมยังมีท่าที่จะเปิดเผยให้คนอื่นรับรู้มากกว่าจะช่วย  
กันปกปิดแบบนี้

แต่ยังไม่ทันได้พิมพ์ข้อความเพื่ออธิบายเรื่องราวต่อจากนั้น  
เสียงของคนข้างกายกลับดังขึ้นชัดเจน

“ฝ่าย”

“ค...ครับ” ผมหันไปมองพีคินที่กำลังจ้องผมอยู่เช่นกัน

“กูเรียกตั้งหลายทีแล้วเนี่ย”

“ขอโทษทีพี่ ไม่ได้ยินเลย” ผมตอบตามตรง และจากคิ้วหนาที่  
กำลังขมวดเข้าหากันของเขา มันใจเลยว่าเขาไม่ปล่อยผ่านเรื่องนี้แน่ ๆ

“มึงเป็นอะไรรีเปล่า”

อย่างที่บอกครับ ว่าการแนะนำตัวกับลูกค้าของผมในวันนั้นมัน  
ห่วยแตกมาก ถ้าไม่มีพีคินคอยช่วยตอบคำถามและชวนพูดคุย ผมคง  
เสียลูกค้าเจ้านี้ไปแล้ว ดังนั้นไม่แปลกเลยที่เขาจะสงสัยในตัวผม

“ดูแปลก ๆ ตั้งแต่เมื่อบายแล้ว”

เพราะบอกเขาไม่ได้ว่ากำลังวิตกกังกับเรื่องอะไร การโกหกจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็นทันที

“พอดีลูกค้าอีกเจ้ามีปัญหาใหญ่ ผมก็เลยมัวแต่เครียดเรื่องนี้ ไม่มีสมาธิฟรีเซนต์งานเลย” ถึงเรื่องของผมจะปลอม แต่ความรู้สึกผิดนี้ของจริงเลยครับ “ขอโทษนะพี่”

และเช่นเคยครับ เขาไม่ดูตำผม แถมยังใส่ความหวังโยลงใจในประโยคถัดมา “เจ้าไหนอะ ให้ช่วยมั้ย”

“ไม่เป็นไรพี่ มันเป็นปัญหาที่ตัวสัญญาอะ ไม่เกี่ยวกับทีมพี่หรอก”

“อืม” เขาพยักหน้ารับอย่างเข้าใจแล้วเอื้อมมือมาตบไหล่ของผมเบา ๆ “เดี๋ยวก็แก้ได้ ไปแดกโดนัทกันดีกว่า”

หลังจากพูดจบประโยค พี่คินก็เดินตรงเข้าไปในออฟฟิศ ส่วนผมก็ก้าวตามแผ่นหลังของเขาไปติด ๆ ในใจอยากจะกระโดดกอดให้รู้แล้วรู้รอดเพราะทนความน่ารักของเขาไม่ไหว แต่ก็ทำได้แค่ส่งยิ้มให้จากมุมนี้...

มุมที่เขามองไม่เห็น

เฮ้อ...

ผมสะบัดหน้าไปมา เพื่อขบไล่ความตึงเครียดออกจากสมอง ในเมื่อয়নিকไม่ออกว่าบัตรเดอ์คือใคร และไ้อ์นก็ยังไม่ตอบกลับมา คงไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะปล่อยให้ช่วงเวลาดี ๆ ของผมและพี่คินผ่านไปอย่างไร้ความหมาย

ไม่บ่อยนักหรอกนะที่เราจะได้อยู่ด้วยกันแค่สองคนแบบนี้...

ผมชวนเขาพูดคุยระหว่างทานโดนัทที่ติ่มมัยครับ ด้วยนิสัยขี้เม้าท์ของพี่คิน อาจจะทำให้บทสนทนาของเรายาวนานขึ้นอีกเป็นชั่วโมงเลยก็ได้นะ

แล้วหลังจากนั้นก็อาสาขับรถไปส่งเขาที่บ้าน

โห! ถ้าผมทำได้ครบตามนี้ คงฝันดีไปอีกหลายคืนแน่ ๆ เลยคร...  
“ไอ้เหี้ย!”

อู๊ย! สะดุ้งเลยครับ พี่คนดำใครอะ...

หรือว่าผมขาดสติจนเปลอไปกอดเขาจริง ๆ เสียงร้องของเขาถึง  
ดังลั่นขนาดนี้

ผมตื่นขึ้นจากห้วงมโนและพบว่าพี่คนยืนอยู่ที่โต๊ะทำงานของ  
ตัวเอง จึงก้าวยาว ๆ เพื่อหยุดยั้งเขา และนั่นทำให้ผมมองเห็นที่มา  
ของคำดำเมื่อครู่

กล่องกระดาษถูกฉีกทิ้งเป็นรอยขาดรูใหญ่ โคนททุกชั้นภายใน  
ถูกกัดแทะจนแห้ววงวัน เศษขนมกระจายเปรอะเปื้อนทั่วพื้นโต๊ะและ  
เก้าอี้

เกิดอะไรขึ้น...

บัดเดอร์เหรอ

“จืด...จืด...จืด...จืด...จืด...”

เอ่อ...ไม่ใช่บัดเดอร์แล้วครับ

เสียงร้องแบบนี้คงหนีไม่พ้น...

“ไอ้หนูเหี้ย!”

ใช่ครับ...หนูตัวใหญ่สีดำสนิทวิ่งหายเข้าไปในมุมมืดอย่าง  
รวดเร็ว ทั้งโต๊ะทำงานที่อยู่ในสภาพเละเทะไว้ให้เจ้าของดูต่างหน้า ทำ  
เอาพี่คนหัวเสียแบบสุด ๆ ถึงขั้นทุบโต๊ะเสียงดังสนั่น

ผมเองก็รู้สึกเชิงไม่แพ้กันที่ไอ้หนูเวรมากัดกินของขวัญของผม  
จนไม่เหลือชิ้นดี แต่จะร้อนไปพร้อมกับเขาก็คงไม่มีประโยชน์ เป็น  
น้ำเย็นช่วยปลอบโยนเขาน่าจะดีกว่า “ใจเย็น ๆ พี่”

“แม่งเหี้ย!” เสียงเบาลงแล้วครับ แต่ยังคงเต็มไปด้วยความ  
หงุดหงิด

“เข็ดโต๊ะก่อนดีกว่า เดี่ยวผมช่วย” ผมใช้มือหนึ่งดึงกระดาษ  
ทิชชูหลายแผ่นออกจากกล่องแล้วกวาดเศษขนมลงสู่ถังขยะที่ถูกยกไว้

ในระดับเดียวกับพื้นโต๊ะด้วยมืออีกข้าง ขณะที่พีคินรวบกล่องบรรจุขนมแล้วทิ้งลงในถังขยะอีกใบ ก่อนจะเดินไปหยิบไม้กวาดจากห้องแม่บ้านมาช่วยกันอีกแรง

“ยังไม่ได้แตกสักชิ้นเลย” เขายังคงบ่นอุบอิบขณะกำลังปิดขนมออกจากเอกสารสำคัญ หน้ามุ่ม ๆ นั้นดูน่ารักปนน่าสงสารจนผมอยากจะสั่งซื้อโดนัทกล่องใหม่ให้เขาตอนนี้เลย “อย่าให้กูเจอนะมึง จะเหยียบให้ไส้แตกเลย”

“ฉันบอกมัดเดอร์มัยพี ให้เขาส่งกรงดักหนูมาให้หน่อย” เสียงเหมือนกันนะครึบเนี่ย พุดเล่นตอนที่เขากำลังโมโห จะฮาหรือจะเป่กก็ขึ้นอยู่กับบุญกรรมที่เข้ามาแล้วละ

แต่โชคดีที่เขาเฉลอหัวเราะออกมาเบา ๆ ก่อนตอบด้วยรอยยิ้มยิววนเช่นปกติ “ขอแม่บ้านเหอะอันนั้นอะ”

ค่อยสบายใจหน่อยครับ...

• • • • •

AUN+ : เป็นอะไรมึง 8.52 PM

AUN+ : โทษที เพิ่งดูหนังเสร็จ 8.52 PM

AUN+ : ให้กูโทร.หามัย 8.52 PM

ไออันตอบกลับมาแล้วครับ มันคงตกใจอยู่เหมือนกันที่ได้รับข้อความน่าตื่นเต้นจากผม และคงรอให้ผมเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟัง แต่ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาที่ดีนักในการขอคำปรึกษาเรื่องมัดเดอร์ เพราะผมยังคงอยู่ที่ออฟฟิศ และยืนห่างจากพีคินเพียงไม่กี่ก้าว มือหนึ่งจึงกดแป้นพิมพ์บนหน้าจอเพื่อทิ้งข้อความไว้ให้เพื่อนสนิทขณะเดินไปยังโซนเออี ก่อนใช้อีกมือเก็บขวดบรรจุแอลกอฮอล์ลงในลิ้นชัก หลังจากนำไปทำความสะอาดโต๊ะของพีคินเรียบร้อยแล้ว

FFAI : ไม่เป็นไร 8.54 PM

FFAI : เดียวถึงบ้านแล้วโทร.ไป 8.54 PM

แล้วจึงเดินกลับมาหาเขาอีกครั้ง

“ชอบใจนะมึง” เขาพูดพลางมัดปากถุงขยะด้วยหนังยางที่ผมเตรียมไว้ให้

“ไม่เป็นไรพี่”

เขาเงยหน้าขึ้นแล้วมองผมอยู่แบบนั้น จนผมเข้าใจว่าเขาคงกำลังคิดหาคำรำลាក់่อนที่เราทั้งคู่จะแยกย้าย และช่วงเวลาของเราคงจบลงเพียงเท่านี้

แต่เปล่าเลย...

แต่มีบุญของผมเยอะกว่านั้นมาก

“แตกข้าวกันมัย เดียวกูเลี้ยง”

• • • • •

## TWITTER

@ihateworkday

18 Nov 2020 • 9.56 PM

ก็ถือว่าเป็นเรื่องราวดี ๆ นะครับ

เหมือนกรรมการให้สัญญาณต่อเวลาพิเศษนั้นแหละครับ...

ผู้เล่นในสนามอย่างผมก็ต้องสู้เต็มที่ เพื่อจะมีโอกาสทำคะแนนกับเขาบ้าง

“พี่ชอบกินร้านนี้เหรอ” ผมยกปลายเท้าเพื่อปล่อยให้รถเคลื่อนที่ไปเรื่อย ๆ พลางเริ่มต้นบทสนทนาด้วยการถามถึงร้านก๋วยเตี๋ยวไก่แบบรถเข็นที่ตั้งอยู่ริมถนนฝั่งตรงกันข้ามกับออฟฟิศ...

ที่เราเพิ่งไปดินเนอร์ด้วยกันมา

“ก็มันเปิดอยู่ร้านเดียวอะ” เขาตอบตามตรง ก่อนเหลือบมองผมเล็กน้อย “ไม่ร่อยเหรอ”

“ก็ดีพี” ที่ผมถาม ไม่ใช่เพราะรสชาติมันแย่หรือครับ แต่เพราะผมอยากรู้จักเขามากกว่านี้ต่างหาก

“จริงๆ มันมีก๊วยเตี๋ยอีกร้านหนึ่ง แต่ม...”

เขาหยุดพูดไปเฉย ๆ เลยครับ “แต่อะไรพี”

“แต่มันไม่เปิดวันนี้”

“อ้อ” ผมพยักหน้าหงึก ๆ ขณะที่สมองเริ่มคิดหาเรื่องราวมาสานต่อบทสนทนา โชคดีที่ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น สายตาผมก็เหลือบไปเห็นตัวเลขดิจิตอลบอกเวลาบนคอนโซลด้านหน้า

จะดูละลาบละล้วงไปมัยเนี่ย...

แต่ช่างเถอะครับ ลองดูก็ไม่เสียหาย ยังไงซะ คนอย่างผมก็คงไม่มีทางคิดคำถามที่อ้อมค้อมไปได้มากกว่านี้หรอก

“กลับตึกแบบนี้ แพนไม่ดำเหรอ”

“โ้ย!” เขาพูดกลับหัวเราะ สายตายังไม่ละจากโทรศัพท์มือถือ “ไม่มีให้ดำอะดิ”

แปลว่าอะไร...แปลว่าไม่มีแพนโซมัย...ไม่อยากตีใจแก่นะ

“แล้วคนนั้นอะพี ที่อยู่ตึกเดียวกับเรา” ก็พนักงานของบริษัทนำเข้าเครื่องสำอางบนชั้นสิบเก้านั่นแหละครับ แต่ผมต้องทำที่เป็นพูดกว้าง ๆ เหมือนไม่รู้เรื่องราวของเขามากนัก เพราะถ้าบอกว่าจะหมายถึงผู้หญิงที่ชื่อแพรว ดูแลเรื่องการนำเข้าสินค้าของบริษัท และจากรูปในเฟสบุ๊กที่ใช้ชื่อว่า Laddawan Pisutthikul ซึ่งมีเพื่อนอยู่ในนั้นประมาณเก้าร้อยคน ดูเหมือนว่าเธอจะเพิ่งไปเที่ยวเกาหลีมา พี่คนคงกลัวผมจนต้องขอลงจากรถก่อนถึงบ้านแน่ ๆ

“แพรวอะนะ” แต่ถึงจะไม่ลงรายละเอียด เขาก็เดาได้อยู่ดีว่าผมกำลังพูดถึงคนนี้ “เพื่อนกัน”

ไม่น่าจะใช่แค่เพื่อนนะครับ...

ออกไปทานข้าวกลางวันด้วยกัน หลังเลิกงานก็มาเย็นรอตีหน้า  
ออฟฟิศ

แต่ผู้ชายเจ้าชู้ก็คงเป็นแบบนี้แหละครับ ต้องบอกว่าตัวเองโสด  
อยู่เสมอ ไม่ยอมรับว่าเคยคบหากับใคร ไม่เปิดเผยว่ากำลังศึกษาใคร  
อยู่

ไม่รู้ว่าแฟนมโนคนนี้ควรจะรู้สึกยังไงกันแน่...

โล่งใจหรืออึดอัดกว่าเดิม

“ทำไมอะ”

“ฮะ!?...” ผมไม่ทันได้ฟังเลยครับ แต่รู้สึกได้ถึงสายตาของเขาที่  
กำลังเหล่มองมาทางผม

“มึงสนใจหรือ”

ตอบไม่ถูกเลยครับ เพราะคนที่ผมสนใจไม่ใช่แพร์ แต่เป็นเขา  
ต่างหาก

“เปล่าพี่” ปฏิเสธไปดีกว่า “ผมยังคิดว่าเขาเป็นแฟนที่อยู่เลย จะ  
ไปสนใจได้ไงล่ะ”

“เขาเป็นไฮโซนะเว้ย ไม่มานั่งกินก๋วยเตี๋ยวไก่ข้างถนนแบบ  
เมื่อกี้หรอก”

ฟังดูเหมือนตัดพ้อนะครับ หรือว่าไลฟ์สไตล์ที่แตกต่างกันคือ  
สาเหตุของการเลิกรา

ถ้าเป็นแบบนั้น พี่คนไม่ต้องเป็นห่วงเลยครับ ผมน่าจะกินง่าย  
อยู่ง่าย ไปได้ทุกที่อยู่แล้ว

“แล้วมึงอะ” เขาพูดขึ้นอีกครั้ง “มีเมียรึยัง”

ผมส่ายหน้าถี่ๆ เขาจึงถามต่อ

“ทำไมอะ อย่างมึงนี่สาวน่าจะกรีดนะ”

“ไม่มีเวลาหาอะพี่” ตอบตามความจริงไม่ได้ก็คงต้องตอบแบบ  
ดาราแหละครับ

“ไม่มีเวลาห่วยอะไร ใช้อันยังมีได้เลย”

เออ...ใช้อัน ผมลืมไปซะสนิทเลย ถ้ามันยังรอช่วยเหลือผมอยู่ ผมคงโดนด่าจนหูชาแน่ ๆ

“ใช้อันมันจับมันตั้งแต่อยู่มหา'ลัยแล้ว” ผมต้องเล่าประวัติของเพื่อนสนิทกับแฟนสาวให้เขาฟังเพื่อยืนยันว่าเอออย่างพวกเราน่ะแทบไม่มีเวลาพบเจอใครเลยจริงๆ “แต่เพิ่งมาเป็นแฟนกันเฉย ๆ”

“อ่าวเหวอ” เขาพูดเบา ๆ ก่อนจะชะเง้อมองเส้นทางผ่านกระจกตรงหน้าแล้วร้องขึ้น “เอ๊ย...ข้างหน้านี้แหละ”

ผมใช้นิ้วดันก้านหลังพวงมาลัยเพื่อเปิดสัญญาณไฟเลี้ยวซ้าย ก่อนที่สายตาสายจะสบเข้ากับคอนโดมิเนียมขนาดใหญ่ที่ยังคงดูใหม่เมื่อเทียบกับโครงการของคู่แข่งที่ตั้งขนานข้างทั้งซ้ายและขวา

“คอนโดฯใหม่เหวอพี ดูดีกว่าตึกอื่นเยอะเลย”

“เออ เพิ่งสร้างเสร็จเมื่อปลายปีที่แล้วเอง ภูเห็นแล้วรีบจองเลย ห้องเก่ายังขายไม่ออกเลยเนี่ย”

ผมหัวเราะเบา ๆ ขณะที่เขาปลดเข็มขัดนิรภัยออกจากตัวแล้วเปิดประตูรถออกกว้าง

“ขอบใจมากมึง อุตส่าห์มาส่ง”

“ไม่เป็นไรพี”

เขายกยิ้มมุมปากแล้วปล่อยให้บทสนทนาของเราจบลงด้วยการก้าวออกจากตัวรถพร้อมกับสัมภาระในมือ ขณะที่ผมยังคงปล่อยให้แววตาของตัวเองสะท้อนแผ่นหลังของเขาอยู่แบบนั้น

สำหรับคนที่ทำได้แค่มองพิกินอยู่ห่าง ๆ มาตลอดสิบเดือนแบบผม การได้รู้จักที่อยู่ของเขาก็ถือเป็นความสำเร็จอีกขั้นที่ผมต้องจดบันทึกลงในไดอารี่แล้ว...

“เออ!” เขาชะโงกหน้าเข้ามาในตัวรถอีกครั้ง มือใหญ่ยังคงดึงที่จับประตูไว้แน่น ก่อนปล่อยเสียงแผ่วออกจากริมฝีปากที่เคลือบไว้ด้วยรอยยิ้มบาง



“ถึงบ้านแล้วบอกด้วยนะ”

...

..

.

ก๊ก!

ประตูถูกปิดลงแล้วครับ...

ปิดก่อนที่ผมจะผลอึกก็มึนงงและบิดตัวไปมาอย่างเซินอาย  
เพียงเสี้ยววินาที หวังว่าสีของฟิล์มติดรถยนต์จะเข้มพอนะ ไม่งั้นพี่คิน  
ต้องเห็นอาการสติแตกของผมแน่ ๆ

แต่ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว...

ขอניתหนึ่งแล้วกันนะครับ

“อรัยยยยยยยยยยย...”

• • • • •

AUN+ : ใ้อัฝ่าย 9.09 AM

AUN+ : มึงจะเล่าเรื่องนั้นได้รึยัง 9.09 AM

AUN+ : ถูกรอเป็นวันแล้วเนี่ย 9.10 AM

ผมปล่อยให้ข้อความสุดท้ายของใ้อัันปรากฏขึ้นบนหน้าจอ  
โดยไม่กดอ่าน ก่อนพนลมหายใจเฮือกใหญ่ออกจากปาก

ผมไม่ได้ลืมครับ และต้องรีบเล่าเรื่องบาดเดอริให้มันฟังแน่นอน  
ถ้าไม่ลืมหึกคิดขึ้นมาได้ซะก่อน

คนที่รู้ว่าผมเป็นบาดเดอริเนียนของพี่คินและรู้ว่าผมชอบพี่คิน  
มากแค่ไหน ก็มีอยู่แค่คนเดียว...

ใ้อััน

FFAI : มิ่งอยู่ไหน 9.11 AM

AUN+ : ออฟฟิศ 9.12 AM

แต่ผมไม่เชื่อ...และไม่อยากเชื่อว่าเป็นฝีมือของมัน จึงตั้งใจว่า จะถามมันไปตรง ๆ และรอฟังคำยืนยันจากปากของมัน

เออวะ...

ผมแตะนั้นวนเครื่องบันทึกเวลาเข้าออก ก่อนที่ประตูกระจกจะ เปิดกว้างเชื้อเชิญให้ผมเข้ามาเผชิญหน้ากับความจริงภายในออฟฟิศ สองเท้าก้าวผ่านแผนกครีเอทีฟ พลังเหลือบมองไปทางโต๊ะทำงานที่ถูกเช็ดถูจนสะอาดเอี่ยมแต่ยังไม่พบผู้เป็นเจ้าของ

มาสายอีกแล้วสินะพีคิน...

“เหม็นอะไรวะ”

เสียงบ่นลอย ๆ นั้นมาจากพีคินี่ เขาย่นคิ้วพร้อมกับกวาดตาไป รอบ ๆ เพื่อมองหาที่มาของกลิ่นไม่พึงประสงค์

จำได้ว่าพีคินำถุงโดนัทไปทิ้งแล้วนิ...

เอ๊ะ! หรือลิ้มไว้ถุงหนึ่ง

แต่ช่างเถอะครับ...

ผมมีเรื่องที่สำคัญที่ต้องทำ

“ไอ้อัน” ผมเรียกมันทันทีที่เดินมาถึงโต๊ะทำงานของตัวเอง

“มาแล้วหะอมิ่ง” มันร้องทักพลังเงยหน้าขึ้นจากสมุดบันทึก

เมื่อผมหันไปทางด้านหลังและพบว่าหัวหน้างานไม่ได้นั่งอยู่ใน ห้องประจำตำแหน่ง จึงไม่รือที่จะใช้จังหวะนี้เรียกไอ้อันอีกครั้ง

“กูมีเรื่องจะคุยด้วย”

• • • • •

## TWITTER

@ihateworkday

19 Nov 2020 • 9.19 AM

อย่าหักเหลี่ยมโหดกันเลยนะ  
ปกติก็ไม่ค่อยจะมีเพื่อนอยู่แล้ว

ผมเลือกทางเดินด้านหน้าห้องปริ้นเตอร์เป็นสถานที่พูดคุยของเรา เพราะคาดเดาว่าในเวลา que ทุกคนเพิ่งเริ่มทำงานคงยังไม่มีใครใช้ปริ้นเตอร์มากนัก

“อัน กูถามจริง...” ผมดันน้ำลายอีกใหญ่ลงคอเพื่อลดทอนความตื่นเต้น “มึงจับบัดดี้ได้ชื่อใครวะ”

มันเหล่มองผมอยู่ครู่ใหญ่ คิดว่าคงสังเกตเห็นท่าทางร้อนใจจึงยอมตอบแต่โดยดี “เจ้เซอ...คนใกล้ตัว”

“จริง ๆ ไช้มัย” ผมสวนคำ “มึงจับได้พี่เซอจริง ๆ ไช้มัย”

“เออ” มันพยักหน้า

“มึงไม่ได้เป็นบัดดี้กูไช้มัย” แต่ผมยังคงย้าด้วยคำถามที่ตรงประเด็นที่สุด

เข้าใจไอ้อันเลยครับ...มันงงเป็นไก่ตาแตกแน่นอน

ก่อนที่มันจะถอนหายใจแล้วเน้นเสียงหนักแน่นลงในทุกพยางค์

“กูไม่ได้เป็นบัดดี้มึง!” และตามมาด้วยคำถามปนด้า “มึงเป็นหัยอะไรเนี่ย”

ไอ้อันไม่ได้โกหกครับ...ผมมันใจเพราะมองเห็นสีหน้าและแววตาของมันอย่างชัดเจน

“เมื่อวานมีคนส่งไลน์มา บอกว่าเป็นบัดดี้กู” จึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้มันฟังทันที “มันบอกว่ามันเป็นคนเขียนข้อความในโพสต์อิทเอง”

“ฮะ!?!...”

“มันรู้ว่ากูเป็นแบตเตอรี่เนี่ยนของพีคิน” แคนึกภาพตามที่ตัวเองพูดก็รู้สึกตื่นตระหนกจนแทบจะเป็นลมแล้วครับ “และมันก็รู้ด้วยว่ากูชอบพีคิน มันเป็นคนบอกกูเอง”

“ฉิบหาย...”

ใช่ครับ...คำที่ไอ้อันเอ๋ยออกมา นั่นแหละ คือความรู้สึกของผม แต่ก่อนที่ผมจะพูดอะไรต่อจากนั้น เสียงกรีดร้องอย่างตกใจก็ดังขึ้นจากอีกฝั่งของออฟฟิศ ทำเอาผมและไอ้อันสะดุ้งจนตัวโยน เราหันซ้ายขวายู่สักครู่เพื่อสำรวจเหตุการณ์รอบตัว เมื่อยังไม่พบความผิดปกติจึงกลับมาที่ปัญหาเดิม

“เรื่องนี้มีแค่เราสองคนี่รู้” ผมพูดเสียงแผ่วเพราะไม่อยากให้มันรู้สึกที่กำลังถูกประกบว่า “ไม่ใช่กู ไม่ใช่มีง กูก็ยังไม่ออกเลยว่าจะเป็นคนใด...”

ดีด! ดีด! ดีด! ดีด!

ไลน์! ไลน์! ไลน์! ไลน์!

ประโยคสุดท้ายของผมถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเตือนข้อความทางไลน์จากโทรศัพท์ของเราสองคนที่ตั้งขึ้นพร้อม ๆ กัน และไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงง่าย ๆ นั่นทำให้เราต้องหยิบมันออกมาเพื่อตรวจสอบบทสนทนาที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจออย่างต่อเนื่อง

### **LINE GROUP – V Nine Staff**

Tee : เชี่ย พีคินมาก 9.29 AM

Tee sent a photo 9.29 AM

ผมใช้นิ้วขยายภาพที่พีคินถ่ายแล้วส่งเข้ามาในไลน์กรู๊ปอย่างไม่ลังเล กล้องกระดาศขนาดประมาณสองฝ่ามือบรรจุซากหนูที่ตายอย่างน่าสยดสยอง ลำตัวเต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะเหว คราบเลือดเปรอะเปื้อนเป็นวงกว้าง เศษขนหลุดร่วงออกมาเป็นกระจุก

หรือว่า...นี่คือที่มาของกลิ่นเหม็นที่พี๊ดพุดถึงเมื่อเช้า

**LINE GROUP – V Nine Staff**

Yourlittlenanny : เฮ้ย อะไรอ๊ะ น่ากลัวมาก 9.30 AM

Tee : ของขวัญของไอ้คิน 9.31 AM

Tee sent a photo 9.31 AM

ภาพต่อมาเป็นฝาของกล่องที่มีกระดาษสีขาวติดอยู่สองใบ ใบหนึ่งบันทึกประโยคสั้น ๆ ที่ถูกเขียนด้วยลายมือ ส่วนอีกใบถูกประทับด้วยตราขางแบบเดียวกับที่ผมเคยติดลงในของขวัญชิ้นแรกทุกประการ และเมื่อเพ่งมองข้อความเหล่านั้นชัด ๆ ผมก็รู้ได้ทันทีว่าบัตรเดอ์ของผมนั้น...  
ต้องไม่ปกติแน่นอน

...

..

.

‘จัดการให้แล้ว’

‘FROM YOUR FAKE BUDDER’